

ΚΥΨΕΛΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΗΤΟΙ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΜΕΤΑ ΤΙΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΕΙ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ
ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΜΕΤΡΗΝΟΥ

ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ.

ὑπ' ἀριθμ. 225 [12 Σεβὰλ 307] 19 Μαΐου 1890.

Παιδομαθίη, τὸ κατ' ὄρν
αὐτὰ προέειν εἰς τὴν ἄρουραν.
(Ἰπποκρ. Νόμ. §. Γ').

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΤΥΠΟΙΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

1890.

3
5
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΥΨΕΛΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ,
ΗΤΟΙ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΜΕΤΑ ΤΙΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΕΙ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ
ΚΑΙ ΔΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,
ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΜΕΤΡΗΝΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

Ὑπ' ἀριθμ. 225 [12 Σεβ. 307] 19 Μαΐου 1890.

Παιδομλθίν, τὸ κατ' ὄρν
αὐτὰ πρᾶξεν εἰς τὴν ἄρουραν.
(Ἰπποκρ. Νόμ. §. Γ').

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΤΥΠΟΙΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

1890.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν κάτωθι ὑπογραφήν κατα-
διώκεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς προεργόμενον ἐκ τυποκλοπίας.

Σπυρίδης Μιλιώτης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΗ ΣΕΠΤΗ ΜΝΗΜΗ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΚΑΙ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΤΗΝ ΔΕ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΕΝΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΜΕΤΡΗΝΟΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἐπειδὴ ἡ παιδομάθεια ὁμοιάζει μὲ τὴν σύγκαιρον τῶν καρπῶν συγκομιδὴν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἕξις τῶν καλῶν ἢ κακῶν ὀρμῶν ἄρχεται ἀπὸ τῆς τρυφερωτάτης ἡλικίας, διὰ τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν ἢ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους σύστασις τοσούτων νηπιαγωγείων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ὑπὸ τῶν νηπιαγωγῶν μέγιστη καταβαλλομένη προσπάθεια, ἵνα ἐμπνευσθῇ τοῖς παισὶν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἔτι ἡλικίας μέγιστη μὲν ἀποστροφή καὶ μίσος πρὸς πᾶν ἀγενὲς καὶ μὴ καλόν, τοῦναντίον δὲ ἀγάπη καὶ ἔφεσις πρὸς πᾶν καλόν καὶ ἐπαινετόν, πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ θεάρεστον. Ὡστε οὐχὶ μόνον «εἰς τὰς χεῖρας τῶν τιθῶν ἔγκειται ἡ πρωτίστη ἡμῶν κυβερνήσις», ὡς λίαν καλῶς καὶ δικαίως ἔλεγε γιν ὁ Μονταῖγνος, ἀλλ' ἀκόμη σήμερον καὶ εἰς τὰς τῶν νηπιαγωγῶν.

Διὸ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς βαίνων καὶ ἀφετηρία χρώμενος τὰς ἀνωτέρας σκέψεις, προσέβην εἰς τὴν ἐκδοσὴν παιδικῶν τιμῶν διαλόγων ὑπὸ τὸν τίτλον «Κυβερνήσις παιδικῶν διαλόγων», ἐν ᾗ συμπεριλαμβάνονται ὑπὲρ τοὺς δεκαπέντε διάλογοι, βάσιν ἔχοντες τὴν ἠθικοποίησιν τῶν παιδῶν, ἤτοι τὴν ἀγάπην πρὸς ὅ,τι καλόν, ὅ,τι εὐγενὲς, ὅ,τι ἐπαινετόν καὶ θεάρεστον· πρὸς δὲ τὴν εὐπείθειαν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους, τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὸν φόβον πρὸς τὸν Θεόν. Ἐν τέλει δὲ προσέθηκα καὶ ποιημάτιά τινα διδακτικὰ, ὡς καὶ εὐάριθμά τινα ἄσματα διὰ διαφόρους τελετάς.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα, ὡς πρῶτα δοκίμια, καθυποβάλλων ὑπὸ τὴν εὐμενῆ ἐκτίμησιν τοῦ σεβαστοῦ κοινοῦ καὶ ἐξαιτούμενος τὴν διὰ τὰς πολλὰς ἐλλείψεις μου εὐμένειάν του, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιεικῆ αὐτοῦ κρίσιν.

Ἐγχαρον ἐν Μίτραις, τῇ 26 Νοεμβρίου 1889.

ΑΓΓΕΛΟΣ Δ ΜΕΤΡΗΝΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Α'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ ΑΣΠΑΣΙΑ.

Ὅς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ,
οὕτως μέγας κληθήσεται.
[Μαθ. Ε', 19].

- Ἐλένη. Πρὸς τί ὁ τόσος θέρους καὶ ἡ πόση ταραχὴ ;
πρὸς τί αὐτὸς ὁ κόσμος πόσον ἀνησυχεῖ ;
πρὸς τί ἡμῶν τῶν πατέρων σήμερον οἱ γονεῖς
ἦλθον εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν θὰ μ' εἰπῇ κανεὶ ;
- Ἄσπασ. Ἐγὼ θὰ σοὶ τὰ εἶπω, φίλτάτη μου εὐθύς,
ἂν θέλῃς μὲ δύο λόγια, χωρὶς νὰ ζαλισθῆς.
- Ἐλένη. ὦ ! σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν,
λέγε, λέγε, ἀγαπητή, καὶ ἔχω ἐπιθυμίαν,
νὰ μάθω τί ζητοῦσιν ἐδῶ τόσοι πολλοὶ,
καὶ ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ὅστις τοὺς προσκαλεῖ ;
- Ἄσπασ. Τοὺς προσκαλεῖ μεγάλη, μεγίστη ἑορτὴ
τριῶν ἱεραρχῶν μας, εἰς τὸν κόσμον ἕξακουστή.
Τοῦ θεοῦ Χρυσοστόμου ἐκεῖνου τοῦ κλεινοῦ
καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου μεγάλου καὶ δεινοῦ,
καθὼς καὶ Γρηγορίου θεολόγου φαινοῦ.
- Ἐλένη. Ναί, ἔχεις δίκαιον, φίλη μου, τὸ ξέχασα ἐγώ·
ἀλλὰ συγχώρησόν μοι ἐν ἄλλο νὰ σ' εἰπῶ.
Μήπως ἄλλους ἱεράρχας δὲν ἔχει ἡ ὀρθοδοξία
μὲ τόσην ἀγιότητα, μὲ τόσην τὴν ἀξία ;

Ἄσπασ. Ἔχει ἄλλ' αὐτοὺς καὶ μόνους σήμερον ὄλα
[τὰ σχολεῖα
τῶν ὁμογενῶν ἐορτάζουσι καὶ ὄλα τὰ διδασκα-
[λεῖα,
ὡς προστάτας τῶν γραμμάτων καὶ ἀρίστους
[διδασκάλους,
θεωροῦν αὐτοὺς καὶ μόνους οἰκουμενικοὺς με-
[γάλους.

Ἐλένη. Λοιπὸν ταῦτα τὰ πρωτεῖα,
τὰς τιμὰς καὶ μεγαλεῖα,
εἰς αὐτοὺς ἐδώκαν λέγεις,
καὶ ἀπὸ ὄλου τοὺς ἐκλέγεις ;

Ἄσπασ. Ναί, αὐτοὶ εἰν οἱ σωστῆρες,
Ἐκκλησίαι οἱ λαμπρῆρες,
διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς
μιμηταὶ τῶν ἐπιπέδων,
ἄσπασμα πρὸς τοὺς πρῆξι σωστῆρας ψάλαμεν
[ὡς εὐπρεπῶς,
ἐν σχολαῖς φίλης πατρίδος ἐνικῶς τριαδικῶς,
τὸν Βασίλειον τὸν μέγαν, Ἰωάννην τὸν κλεινὸν
καὶ Γρηγόριον συνάμα θεολόγον φαιινόν.

Ἐλένη. Ὡστε, φίλη, ἡ παιδεία αὐτοὺς ἔκαμε καὶ
[ἄλλους
να φανοῦν ὅτι ἐξέχουσι καὶ ἀπὸ ὄλου πρὸ με-
[γάλους ;

Ἄσπασ. Μάλιστα, φίλη, ἡ παιδεία ὥστε πρέπει καὶ
[ἡμεῖς
ν' ἀνακράζωμεν συνάμα ἐκ τοῦ βάθους τῆς
[ψυχῆς.

(αἱ δύο ὁμοῦ γονυκλίνειις)

Ἡ παιδεία ὑψοῖ ταπεινὸν καὶ τὸν κάμνει μέγαν εἰς πνεῦμα,

ἡ παιδεία δοξάζει πτωχὸν καὶ δωρεῖτ' εὐμενέστατον νεῦμα
βασιλέων, ἀρχόντων, λαοῦ, κοινωνίας, οἰκίας, ἀτόμου.
Βασιλείου μεγάλου αὐτῆ, Γρηγορίου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου,
ἐπισύρ' εὐλογίαν, εἰάν ἐξασκῆται καλῶς καὶ δικαίως.
Κι' ἂν ἀχώριστος μὲν ἔσαι ἀρετῆς κ' εὐσεβείας φέρῃ κλέος
εἰς τὸν δράστην αὐτῆς πανταχοῦ· καὶ τὸν ἔπαινον σύρει

[τοῦ κόσμου,

καὶ δωρεῖται αὐτῷ πανσθενῆ τὴν ἰσχύν· καὶ ἐκ μύρου εὐ-

[όσμου

περιχέεται ὁ ἀκραιφνῆς φίλος καὶ μύστης τῆς θείας παιδείας,
κ' ἐκζητεῖτ' ἡ φίλια αὐτοῦ καὶ θηρεύεται ἀπὸ βασιλείας.

Διὰ τοῦτο κ' ἡμᾶς, ὦ τριττοὶ καὶ λαμπροὶ τῆς Τριάδος

[φωστήρες,

καλῶς κρατεῖτ' εἰς παιδείαν στεφρῶς ὀρθοδόξων μεγάλοι

[λαμπτήρες,

κ' εὐλογεῖτε πάντα ὄλους ἡμᾶς, πρὸ πάντων ἐκείθεν τὸν θεῖον
φωτισμὸν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, καὶ σφραγίσαι Θεοῦ μεγαλείου.

B'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

«Παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους» (Πρὸς Θεσσαλ. Α'. Ε', 14).

«Βίς πάντα κενρὸν φίλος ὑπερχέτω σοι» (Περικμ. 14. Κεφ. 17).

Γεώργ. Ἔ! τέλος πάντων, ἦλθον καὶ αἱ ἐξετάσεις.

Ἄλλά, Θεέ μου! διατί τρέμω,

Τρέμω, τρέμω ὅσ' ἀν καλάμι,

ποῦ εἶν' στήν ἄκρα ἔς τὸ ποτάμι.

Διατί ἡ καρδιά μου μάζωξε καὶ ἔγεινε κουβάρι;

ὅσ' ἀν τὸν λαγὼ ποῦ γίνεται μικρὸς μικρὸς κουβάρι,

δταν πετάξας ἀετὸς κατέβη νὰ τὸν πάρῃ ;
Ἄχ ! καλὰ θὰ ἔκαμνα νὰ μὴν ἤρχόμην·
ἀλλὰ ἡ μητέρα μου μὲ κατέπεισε.

Ναί, πολὺ τὴν ἀγαπῶ ἐκείνην τὴν μητέρα,
ἐκείνη μὲ κατέπεισε νὰ ἔλθω ἐδῶ πέρα.

Μὲ εἶπεν ὅτι αἱ ἐξετάσεις, παιδάκι μου, εἶναι πανηγύρι καὶ σὺ τὰς φοβεῖσαι ;

— Ναὶ τὰς φοβοῦμαι βέβαια, κί' ὄλο τὰς ἀποφεύγω,
πλὴν στὴν παγίδα πιάσθηκα καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ
[εὔγω.

Ἄχ ! Θεέ μου ! τί νὰ κάμω τώρα ;

— Τί νὰ κάνω, τί νὰ κάνω ;

ἀπὸ φόβον θὰ πεθάνω.

Καλὰ μ' ἔλεγεν ὁ διδάσκαλος· μελέτα, Γεώργιε·
πρόσεχε, Γεώργιε· ἐπιμελήσου, Γεώργιε· αἱ ἐξετάσεις
πλησιάζουν. Ἀλλ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι μὲ τὰς
ἐξετάσεις ἤθελε μόνον νὰ μὲ φοβερίσῃ.

— Ἄλλὰ τί φόβος, τί κτύπος, τί τρόμος ; τί φοβέρα ;
ποῦσαι, μητέρα, νὰ μ' ἴδῃς, ποῦσαι, καλὴ μητέρα ;
νὰ ὄῃς τί μ' ἔκαμε αὐτὸ τὸ μικροπανηγύρι
ποῦ μ' ἔστειλες, κ' ἦλθα κ' ἐγὼ διὰ δικόσ' χατήρι ;
ὦ σεβαστὲ διδάσκαλε ! μ' εἶπες αἱ ἐξετάσεις
πλησίασαν, Γεώργιε, φόβον θὰ δοκιμάσῃς !
Ἐὰν δὲν ἐτοιμασθῇς, ὡς πρέπει ν' ἀποκριθῇς·
θὰ ἦναι πρόσωπα πολλὰ, ἔγκριτα καὶ σεβαστά,
μ' εἶπε· λοιπὸν μὴ ἀργῆς
ἐπιμελῆς γιὰ νὰ γενῆς.

Δὲν τὸ πιστεῦα ἐγὼ
κ' ἐτραγώδουν τρα-λα-λώ.

τώρα ὅμως δίδω πίστιν,

ναί, μὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν (κάνει τὸν σταυρὸν του).

Διότι ἰδοῦ· τί βλέπω ; τὸν πανιερώτατον ἡμῶν ἀρ-

χιερέα, τοὺς αἰδεσιμωτάτους ἱερεῖς, τοὺς σεβαστοὺς ἐφόρους, τοὺς σεβαστοὺς γονεῖς ἡμῶν τῶν παιδίων, βλέπω ἀγαπητοὺς συγγενεῖς, φίλους, πατριώτας καὶ τόσους ἄλλους· ἄχ! ὅλοι οὗτοι ἤλθαν ν' ἀκούσωσιν ἐμὲ κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸν φόβον μου, ἀπὸ τώρα τὰ ἔχασα.

Ἄχ! τώρα ἔβαλα γνῶσι-
ἀλλ' ἢ ὑστερνὴ μου γνῶσι
βοήθειαν δὲν θὰ μοι δώσῃ.

Δημήτ. Τί ἔπαθες, Γεώργιε, καὶ ὀμιλεῖς μόνος σου; διὰ τί εἶσαι κίτρινος; τί ἔχεις; τί φόβος σέ κυριεύει; διὰ τί τρέμεις;

— Ποῖος σὲ ἐφοβήρισε καὶ χαθῆν; ἢ θωριά σου;
ἔλα, βαστάξου, φίλε μου, καὶ σπρίγγε τὴν καρδιάσου.

Γεώργ. Ἄχ! νὰ ἤξευρες καυμένε Δημήτριε, θὰ μὲ ἐλυ-
πέσω, θὰ μὲ εὐσπλαγγίσω· νὰ ἤξευρες, τέλος
πάντων, θὰ μ' ἐλέγες κρυφῶ, γὰρ σου, φύγε, λείψε,
μὴ στέκης ἐδῶ. Να.

— Μὴ στέκης, ἀλλὰ πέταξε, θὰ μ' ἐλεγες καυμένε,
ζήτησε τόπον νὰ κρυβῆς, μαῦρε δυστυχισμένε!

Δημήτ. Μὰ στάσου, ἀδελφέ; τί φοβεῖσαι; εἰπέ μοι τὴν αἰ-
τίαν τοῦ φόβου σου· τί ἔχεις; διατί θέλεις νὰ φύγῃς;
διατί θέλεις νὰ χαθῆς; διατί θέλεις νὰ λείψῃς;

— Τί τάχα σ' ἐφοβήρισε καὶ ὅλο τὴν φευγάλα,
φίλε μου, συλλογίζεσαι; ἔλα 'ς τὸ νοῦσ' μιὰ
[στάλα.

Γεώργ. Καὶ δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμη; ἐδῶ αὐτὴ ἡ συνά-
θροισις τῶσων σεβαστῶν προσώπων θὰ μᾶς πάρουν
λογαριασμόν, θὰ μᾶς ἀκούσουν, θὰ μᾶς ἐρωτήσουν,
θὰ μᾶς ἐξετάσουν τί ἐμάθαμεν ἕως τώρα εἰς τὸ σχο-
λεῖον· αἱ! αἱ! ἀλλοίμονον! καὶ ἂν δὲν ἀποκριθῆς

ὅπως πρέπει; εἶναι ἀληθὲς ὅτι σήμερον δὲν ἔχει ξύλο, ἂν δὲν ἤξεύρης τὸ μάθημά σου, ἀλλὰ καλλίτερον νὰ εἶχε ξύλο, παρὰ νὰ εὐγουν ἔπειτα καὶ ἱερεῖς καὶ ἔφοροι, καὶ τόσοι ἄλλοι νὰ λέγουν ὅτι τοῦτάδε ὁ υἱὸς δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐξετάσεις· κρίμα του, κρίμα του.

— Καὶ τοῦτο δὲν εἶν' θάνατος καὶ ζωντανὸς χαμὸς; δὲν εἶναι ὅ,τι καὶ ἂν πῆς, δὲν εἶναι πεθαμὸς;

Δημήτ. Καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔμαθες, Γεώργιε, δὲν δύνασαι νὰ τὰ ἀναγνώσῃς τώρα; εἰς ἐκεῖνα τὰ ὅποια σ' ἐδίδαξεν ὁ διδάσκαλος δὲν δύνασαι, ἐὰν ἐρωτηθῆς, ν' ἀποκριθῆς;

— Ἐνα μάθημα ὅσον ξένης, κόπον δὲν θέλει νὰ το εὐρῆς.

Γεώργ. Ναί· ἐκεῖνο τὸ ξέρον καὶ ἐγώ, Δημήτριε, ἀλλ' ἐγὼ εἰς τὴν τῶρα εἰς τὰς ἐξετάσεις δὲν παρουσιάθηκα· σὺ καὶ ἄλλοτε πέρασε τέτοιαις μπόραις καὶ φουρτούναις· ἐγὼ ὅμως πρώτην φοράν τώρα παρουσιάζομαι εἰς ἐξετάσεις· δὲν ἤξεύρεις τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου, ὅτι ἡ ἄλεπού ὅταν πρώτην φοράν εἶδε τὸ λεοντάρι κόντεψε ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον της;

— Καὶ εἰς τὸ νῦν ἦλθε καὶ αἰεὶ ἡ κεράτσα Θωμαή.

Δημήτ. Ἐλα σὺ κοντά μου, μὴ φοβεῖσαι· ἡ ὥρα αὐτὴ εἶναι παναγῦρι· καλὰ σὲ ἔλεγε καὶ ἡ μητέρα σου· τόλμην μόνον θέλει καὶ τίποτε ἄλλο. Σὺ, δόξα σοὶ ὁ Θεός, εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλοὺς μαθητάς· σὺ μόνις δύο φράξ ὅλον τὸν καιρὸν ἔμεινες νηστικός, διότι δὲν ἤξευρες τὸ μάθημά σου, ἐνῶ εἶναι τόσοι ἄλλοι χειρότεροί σου, οἱ ὅποιοι κάθε ἡμέραν ἔμενον νηστικοὶ καὶ δὲν τὸ γράφουν, δὲν τοὺς μέλει διὰ τίποτε.

— Λοιπὸν τῆς ψυχῆς τὸ βάρος
ἄς πάρ' ἢ τόλμη καὶ τὸ θάρρος.

Γεώργ. Ὅχ! ὀρσιόσθηκεν ὀλίγον ἡ ψυχὴ μου! νὰ τί θὰ
εἶπη καλὸς φίλος· ὁ καλὸς φίλος εἶναι παρηγορία·
ὁ καλὸς φίλος εἶναι ἀνεκτίμητος θησαυρός· ὁ καλὸς
φίλος εἶναι βοηθὸς εἰς τὰς ἀνάγκας· ὁ καλὸς φίλος
εἶναι τὸ καλῆτερον εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα.

— Καλὸν φίλον, λέγουν, ζήτηι
κι' ἄς μὴ ἔχη οὔτε σπῆτι.

Δημήτ. Ναί, Γεώργιε, εἶμαι φίλος σου καὶ θὰ εἶμαι· ἀλ-
λὰ καὶ ὅλοι οὔτοι ἐδῶ, δηλαδὴ ὁ πανιερώτ. ἡμῶν
ἀρχιερεὺς, οἱ αἰδεσιμώτ. ἱερεῖς, οἱ σεβαστοὶ ἔφοροι,
οἱ προσφιλεῖς πατριῶται καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι φί-
λοι, καὶ τοὺς φίλους κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τοὺς φο-
βῆται. Ἐμπρὸς λοιπὸν, τόλμη, θάρρος, παρηγορία
καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ διὰ νὰ μᾶς ἐμπνευσθῆ τὸ
θάρος ἄς ψάλλωμεν καὶ τὸ ᾄσμα τῶν ἐξετάσεων.

(Συγκρατούμενοι δὲ διὰ τῶν χειρῶν καὶ ψάλλοντες
μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἐν τῷ θρανίῳ θέσιν των·
μετὰ τούτων δὲ ψάλλουσι καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταὶ
τὸ ἴδιον).

— Τῶν ἐξετάσεων καιρὸς
ἦλθε πλέον ὁ λαμπρός,
ἦλθε πλέον ὁ λαμπρός
τῶν ἐξετάσεων καιρὸς.
Λοιπὸν μὴ φοβεῖσθε, καλοὶ συμμαθηταί,
ἀλλὰ ἀποκριθῆτε καλῶς, συσπουδασταί.

Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός,
τῶν συμμαθητῶν χορός,
ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός,
μὴ σᾶς μέλη, νὰ καιρός.

Ἐδῶ, ἐδῶ φανῆτε μεγάλοι καὶ μικροί,
ἐδῶ, ἐδῶ φανῆτε χαρούμενοι παιδῆροι.
Ἄλλὰ, ἀλλ' ἄς φωνήσωμεν,
Θεέ' κι' ἄς ἐκζητήσωμεν,
βοήθειαν καὶ ἀρωγὴν
ὁς εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν,
καὶ φῶτισον, Θεέ μου, τὸν νοῦν τὸν σκοτεινὸν
ἡμῶν τῶν παιδαρίων μὲ πνεῦμα φωτεινόν.

→☉←

Γ'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ [ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΑΦΟΥ ΦΑΓΩ].

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΑΥΤΟΥ.

«Ὁ ἄνθρωπος μὴ ἐκτρέφεται ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν».

(Ἐφεσ. Ἰ' 26)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Κοράσιον.

Ἄκουσε, μάνα, τί δουλειάς,
ἔχω νὰ σώσω καὶ πολλὰς.

—

Τὸ μεσημέρι ἀφῶ φαίγω,
εἰς τὸν κῆπόν μας θὰ πάγω·
θὰ ὀργῶ τὴν μικρὰν μηλίτσα
καὶ τὴν ἄσπρη ὀρνιθίτσα·
ἢ μηλιά ἂν ἔχη μήλα
κρυμμένα 'ς τὰ πυκνά τὰ φύλλα,
καλὰ καὶ ὄριμα 'ς τὴν ὄψι,
πρέπει κανεὶς γιὰ νὰ τὰ κόψη.
Τὴν δὲ ἄσπρη ὀρνιθίτσα
ἂν τὴν εὔρω 'ς τὴν φωλίτσα,
ὦ !! τότε τί χρυσῆ δουλειά ;
θὰ κάμ' αὐγὸ μὲς τὴν φωλιά.
Ναί, ὅλα ταῦτα θὰ τὰ ὀργῶ,

ΑΘΗΝΩΝ

Μήτηρ. ἄφου σχολάσω ἀπ' τὸ σχολεῖό.
Θά δγῆς καὶ τὸ μάθημά σου,
αὐτὸ 'ν ἡ κύρια δουλειά σου.

Κοράσιον. "Α! γιὰ 'κεῖνο δὲν με νοιάζει,
γι' αὐτὸ κανεῖς πρέπ' νὰ χτικιάζη·
διὰ τοῦτο ἄφσ' αὐτὰ
ποῦ δὲν κτυποῦν καλὰ 'ς τ' αὐτιά,
κι' ἄκουσε ποῦ θὰ σ' εἰπῶ
ἄλλ' ἓνα λόγο χαρωπό.

— Εἶδες καὶ μίαν καλυβίτσα
ποῦ σκάρωσα εἰς μίαν ἀκρίτσα;

— Θὰ τὴν σκεπάσω κι' ἀπὸ πάνω,
ὅταν τέλεια τὴν κάνω
μὲ κλωνάρια λυκαοῦρας
καὶ μοσχισμένης φλαμουριάς.

Μήτηρ. Θά δγῆς καὶ τὴν γραμματικὴ σου
καὶ τὴν ἀριθμητικὴ σου!

Κοράσιον. Μῆτερ, σῶπα 'ς τὴ ζωὴ σου!
πῶς τὸ σκόνει ἡ φυγὴ σου;
μέσ' εἰς τούταις ταῖς δουλειαῖς
νὰ βάζης ταῖς γραμματικαῖς;
καὶ μαθήματα καὶ ἄλλα
ποῦ με κάμουνε τὸ γάλα,
ποῦ βύζαξα νὰ τὸ ξεράσω,
κι' ὄλ' αὐτὰ νὰ τὰ ξεχάσω,
π' ὄχι νὰ κάμω βιαστικά
εὐμορφα καὶ παστρικά;

Μήτηρ. Παστρικά καλὰ νὰ κάνης,
καὶ βιαστικά πολὺ νὰ πιάνης,
θέλω, κόρη μου ἐγώ,
ὄχι ὄρνιθας αὐγὸ,

καὶ μηλίτσαις καὶ μηλιαῖς
καὶ καλύβαις καὶ σπηλιαῖς·
ὄχι· τοῦτα δὲν τὰ θέλω·
μήπως δι' αὐτὸ σὲ στέλλω
ς' τὸ σχολεῖο νὰ συχνάζης ;
τέτοιαις δουλιαῖς νὰ μὲ κυτάζης ;

— Ὅχι ! μὰ τὴν ἀλήθεια, ὄχι,
ὄχι, κόρη μου, δὲν τῶχει
ἡ μάνα σου ς' τὸ νοῦ της τοῦτο,
νὰ τὸ καταπιῇ τὸ φρούτο.

— Ἡ μάνα σ' θέλει γράμματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα !
ἀνάγνωσι καὶ γράψιμο,
κέντημα καὶ ραψίμο·
θέλει ν' ᾄσῃ καὶ νινωστακὴ,
ἐπιμελὴς καὶ σκεπτικὴ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ Κεράσιον. ΔΕΛΦΙΝΑ ΔΕΛΦΙΝΩΝ

Θὰ εἶμαι ἄλλα νὰ σὲ εἶπω,
ποτὲ δὲν θὰ μὲ σταλῆς τὸν κῆπο ;
τί ; μόνον σπῆτι καὶ σχολεῖο,
κέντημα, γραφή, βιβλίο,
θὰ κυτάζω κάθε μέρα ;

Μήτηρ.

λυπήσου με, καλὲ μητέρα ;
Σὲ λυποῦμαι ἐγὼ πάντα·
ἀλλὰ τοῦ μηνὸς τριάντα
ἡμέρας, κόρη μου, ν' σ' εἶπω,
δὲν θὰ τὰς περνᾷς 'ς τὸν κῆπο.

— Μόνον μίαν Κυριακὴν,
ἡ μεγάλην ἑορτὴν,
ἂν τύχη, θὰ πηγαίνης 'ς τὸν κῆπο,
πλὴν κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ λείπω·
θᾶμαι μαζὶ σου νὰ σὲ κυτάζω,
καὶ μὲ τὸν ἴσχιό μου νὰ σὲ σκεπάζω·

Κοράσιον Μὲ γνώμην θάμαι τὴν ἰδικήν σου,
 ὦ μητὲρ, ἔθεν τὴν μητρικὴν σου
 χεῖρα νὰ δώσης νὰ τὴν φιλήσω,
 κι' εὐθὺς νὰ εἴπης θὰ συγχωρήσω
 τὴν θυγατέρα, ἣτις ποθεῖ
 εἰς τὸ ἐξῆς νὰ διορθωθῇ.

Μήτηρ Λάβε τὴν χεῖρα, καλὴ μου κόρη, (δίδει τὴν χεῖρα της)
 συγχωρημένη ἔσο· καὶ χώρει
 εἰς σωτηρίους ὁδοὺς καλὰς,
 μὲ τῆς μητρὸς σου τὰς συμβουλὰς.

→①←

Δ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

[Ἡ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΠΛΟΥΤΟΣ]

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

(ὄλοι δεκάρατοι)

Ὁς φέρεται τῆς ἑαυτοῦ βακτηρίας,		τίς, ἐν σοφὸς γένη σεαυτοῦ,
μισεῖ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν, ὁ δὲ ἀγαπῶν		σοφὸς ἔσται καὶ τοῖς πλησίον σου.
παιδεύει ἐπιμελῶς. Παροιμ. 13, 24.		Παροιμ. 9, 12.

Ἄριστείδης (κρατῶν τὴν χεῖρά του κλεισμένην κρᾶζει)

Πλοῦτος, πλοῦτος, μέγας πλοῦτος εἶναι ἡ οἰ-
 [κονομία,
 αὐτὴ μ' ἔκαμε δεκάρες νὰ μαζεύσω μία, μία.
 Ναί, δεκάρες κ' εἰκοσάρες αὐτὴ μ' ἔκαμε νὰ
 [ἔχω
 σωρὸ ἕνα ἐδῶ μέσα, καὶ σφιγκτὰ νὰ τὰς κα-
 [τέχω.
 Λοιπὸν ἡ οἰκονομία ζήτω! ζήτω δὲ κι' ὁ οἰ-
 [κονόμος,

πρέπει ε' τὸ ἐξῆς καὶ αὐτὴ νὰ ἐπιβληθῆ ὡς
[νόμος.

— Ναί, ἡ οἰκονομία πρέπει νὰ ἐπιβληθῆ ὡς νό-
μος· διότι αὐτὴ πλουτίζει τοὺς ἀνθρώπους,
ὅπως τώρα ἐπλούτισε κ' ἐμένα· καὶ πραγμα-
τικῶς ἰδοὺ τὰ καλὰ τῆς οἰκονομίας· ἰδοὺ μί-
α εἰκοσάρα [δεικνύει αὐτὴν] καὶ ἄλλη μία [ἐπί-
σης δεικνύει] ἓν γρόσιον· καὶ δύο τρία γρόσια·
καὶ πέντε ὀκτώ, καὶ δύο δέκα· ὦ! τί χαρά;
ἔχω δέκα γρόσια [πῆδ' ἀπὸ χαράν], εἶμαι
ἓνας μικρὸς πλούσιος· ἓνας μικρὸς κεφαλαιοῦ-
χος· ἤμπορῶ μὲ αὐτὰ τὰ δέκα γρόσια νὰ
κάμω τόσα καλά· δηλαδὴ καὶ δανεικὰ νὰ
δώσω, καὶ τὰ χρειάζω διὰ γραφὴν ν' ἀγορά-
σω καὶ ἐλεημοσύνην νὰ κάμω· τί εὐτυχία;
καὶ μάλιστα, ὅσο θυμάμαι τὸ προχθεσινὸ μά-
θημα τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας, εἰς τὸ ὅποιον, ἐκτὸς
ἄλλων πάλλων, ἐμακάριζοντο ὑπὸ τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ἐλεήμονες τοιου-
τοτρόπως: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ
ἐλεηθήσονται».

Ὁ δὲ διδάσκαλός μας ἀνέπτυξεν αὐτὸ τοιου-
τοτρόπως :

»Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες,
οὐχὶ δὲ ἐπιλήσμονες
τῶν ἀδελφῶν μας τῶν πτωχῶν,
χρηρῶν καὶ παίδων ἀτυχῶν,
εἶπε τοῦ Χριστοῦ τὸ στόμα,
ὅταν ἐπὶ γῆς ἀκόμα
ἐκεῖνην τὴν τελείαν
θεῖαν διδασκαλίαν
ἐκήρυττε κ' ἐδίδασκε

κ' εἰς πάντας ἀνεμίμησκει,
ὅτι εἰς Θεὸν πλουτίζει
τὸν πτωχὸν ὅστις δανείζει.

Ἄποστολος (Πλησιάζων τὸν Ἀριστείδην κάμνει τὸν σταυρὸν του)

Χριστὲ καὶ Παναγιά,
κυτάζετε δὲ παιδιὰ,
κηρύττει καὶ μονολογεῖ,
διδάσκει καὶ θεολογεῖ.

Καλὲ Ἀριστείδη, τί ἔπαθες; μὲ ποῖον ὀμιλεῖς;
ποῖον ἐλεεῖς; ποῖον δανείζεις; ποῖον πλουτίζεις;

Ἀριστείδης

Ὅμιλῶ, φίλε, μὲ τὴν οἰκονομίαν, καὶ ἐλεῶ
τοὺς πτωχοὺς· ἅ! ἡ οἰκονομία! ἡ οἰκονομία
εἶναι μέγας θησαυρὸς! εἶναι μέγας πλοῦτος
εἰς τὸν ἄνθρωπον· καὶ ὁ μόνος πλούσιος εἰς τὸν
κόσμον εἶναι ὁ οἰκονομῶν· χαρὰ δ' εἰς ἐκεῖνον
ὅστις ἔχει συντροφίαν τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν
ἐλεημοσύνην σιληγῶσα.

Ἡμῖα, τὸν λέγει, πλουτίζε, φίλε,
ἢ ἄλλη, πέντε ἐκ τῶν δέκα στείλε
ἔς τοῦ μπάρπα Δάμου τὰ παιδιὰ,
τ' ἀνήλικα καὶ ὄρφανά.

Νικόλαος

Ἔλα δὲ καὶ σὺ μὲ τὴν οἰκονομία σου· χθεσι-
νὸ παιδί καὶ σὺ ἴσάν ἐμένα, ἔμαθες καὶ τὴν
οἰκονομίαν· καλέ, τί οἰκονομαίαις μὲ ψάλλεις;
τί ἐλεημοσύναις σκορπίζεις;

Ποῖον δανείζεις καὶ συντρέχεις;

Ὅλα δέκα γρόσια ἔχεις·

ἐγώ; ἐγὼ αὐτὰ νὰ τ' ἄχω,

θ' ἀγοράσω ὅ τι λάχω.

μῆλα, κάστανά, ἀπίδια,

σβούρους, ζουρνάδας καὶ σφυρίδια,

καὶ θὰ τρέξω μονομιᾶς

εἰς τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς.
Νὰ τὰ ᾤ τρέξετε, παιδιὰ,
νὰ ᾤθετε μέσα ἔς τὴν ποδιά,
πῶχω ᾤρωρικά πολλά
καὶ παιγνίδια καλά.

Ἐλάτε νὰ τὰ μοιρασθῶμεν,
κ' ὕστερα νὰ σηκωθῶμεν,
τὰ σφυρίδια μας λαλοῦντες
κ' εἰς τοὺς δρόμους πηλαλοῦντες,
νὰ χαρῶμεν, νὰ χαρῶμεν,
ὅσον καὶ ἂν ἤμπορῶμεν.

Ἄριστειδῆς

Αὐτὸ τὸ λέγουν ἄσωτῖα
καὶ μεγάλην ἀρρωστίαν
τοῦ νοῦ καὶ μυελοῦ
καὶ τ' ἄλλα ἔργα τοῦ τρελλοῦ·
νὰ φωνάζῃ μέσα ἔς τοὺς δρόμους,
νὰ σκορπᾷ φωνὰς καὶ τροῖους,
μὲ ζουρνάδες καὶ σφυρίδια,
νὰ κυλιέται ἔς τὰ σκουπίδια.

Ἐγὼ αὐτὰ γὰρ νὰ τὰ κάνω,
πρέπει πρῶτα νὰ πεθάνω·
ἔς ἐμένα ἡ οἰκονομία,
λέγει, πεντάρη οὔτε μία
νὰ δίδω εἰς τέτοια ἀνωφελῆ,
παιγνίδια ἀνόητα κ' εὐτελεῆ,
ἀλλὰ εἰς χήρας κ' ὄρφανὰ
κ' εἰς ἄλλο τίποτε πουθενά·
ὄθεν ἡ οἰκονομία

ἔς ἐμὲ εἶν' πλοῦτος καὶ εὐτυχία.

Ἀπόστολος

Καὶ πῶς ἐμβῆκεν ἡ ἰδέα τῆς οἰκονομίας εἰς
τὸν νοῦν σου, Ἄριστειδῆ; Σὺ, βλέπω, ὅπως
διόλου ἄλλαξες φρονήματα. Σὺ, ἕως χθές, ὁ-

σον ἀφορᾷ τὰ χρήματα, δὲν ἐδίδες τόσην ἀξί-
αν εἰς αὐτά, ἀλλὰ μὲ τὸ ἓνα χέρι τὰ ἔπερ-
νες καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὰ σκόρπιζες· τώρα ὁμως
βλέπω ἄλλα φρονήματα καὶ ἄλλας ιδέας· ἄλ-
λην γνώμην, καὶ ἄλλην θέλησιν· ἄλλα συ-
στήματα καὶ ἄλλα πιασήματα.

— Πλὴν πόθεν ἡ μεταβολὴ
αὕτη, φίλε, ἢ καλὴ;
πόθεν ἡ οἰκονομία;
μήπως δὲ καὶ σὲ καμμία
ιδέα τῆς φιλαργυρίας
καὶ τῆς φιλοχρηματίας
ἔβαλε βουλή καὶ νόμος
νὰ σὲ κάμη οἰκονομία;

Ἄριστείδης

Τῆς φιλαργυρίας· θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ.

πλὴν ἀκουσε με παῖς
αὐτὰ ποῦ θὰ σ' εἶπω
καὶ διὰ ποῖο σκοπέ,
ἤλλαξα αἴφνης γνώμην,
ἐνῶ ὡς χθὲς ἀκόμη
ἐσκόρπιζα ἀσκόπως
τὰ χρήματα· καὶ τόπος,
κανεῖς ἴπ' αὐτὰ δὲν πιάσθη,
κ' ἔπειτα ὅταν χρειάσθη
μία δεκάρα μόνη,
τότε χωρὶς τιμόνι,
θαρρεῖς ἐκεῖ κ' ἐδῶ
ἔτρεχα νὰ ἰδῶ,
ποῦ θ' αὔρω τὸν πατέρα,
τὸν θεῖο καὶ τὴν μητέρα·
καὶ νὰ παρακαλῶ
καὶ νὰ παραλαλῶ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ψευτιάς, και ἄλλα τόσα,
για νὰ λάβω μία γρόσα.
Ἐλεγα δὲ ὅτι πένας θ' ἀγοράσω και κονδύλια,
ἀλλ' ἐγὼ εὐθύς 'ς τὰ ἀπίδια ἔτρεχα και 'ς τὰ
[σταφύλια.

και τὴν γρόσα μονομιᾶς
μὲ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς
ἔτρωγα και τραγάνιζα
κι' ἀέρα ἔτηγάνιζα.

Ἄλλὰ δόξα τῷ Θεῷ,
προχθὲς ποῦ ἦλθε 'ς τὸ σχολεῖο
ὁ πατέρας ὡς κριτῆς

κι' ἀδέκατος ἀνακριτῆς,
κ' εἶδε ὅλα μὲ τὰ ματια
μέσ' 'ς τὴν τσάντα τὰ κομμάτια
πένας, κονδύλια, χαρτιά, βιβλία,
εἰς κατάστασιν ὅλα ἀθλία.

Κ' εἰς τὸν ἀεισχάλον ἐμπρὸς
τὰ ἔχυσε, κ' ἴσασιν ἄσπρος!
βιβλίων ξεσχισμένων
και πένων τσακισμένων.

Και μ' ἐρωτᾷ τὴν γρόσα
ποῦ πῆρα χθὲς και τόσα
ποῦ μ' ἔδωκε προχθὲς
τί τὰ 'καμμα μαθές;

Ἄλλὰ κλειδοστομιὰ
μὲ εὔρε μονομιὰ,
και ἄρχισα νὰ κλαίγω
και τίποτε νὰ λέγω
δὲν μπῆρα 'γὼ μ' αὐτὰ
πλὴν τότε ἀπ' τ' αὐτὰ
μ' ἀρπάζει και φωνάζει,

καὶ κάτω μὲ τινάζει.
Καὶ λέγ' εἰς ἀσωταῖς
'πὸ τῶρα καὶ κακίαις
ἐδόθηκες ; νὰ λείψης,
ἐὰν δὲν ὑποκύψης
εἰς τὴν οἰκονομία·
εἰ δ' ἄλλως, οὐδεμία
εἰς τὸ ἐξῆς πεντάρα
θὰ δγῆς οὔτε δεκάρα.

Ἄποστολος

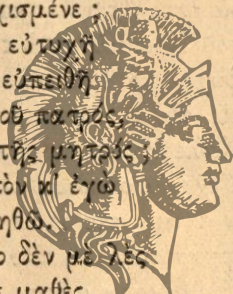
Ἀλήθεια ; τί φοβέρα
ἐκείνην τὴν ἡμέρα
θὰ τράβηξες, καυμένε,
τότε δυστυχισμένε·
πλὴν τῶρα εὐτυχῆ
κ' εἰς ὅλα εὐπειθῆ
τὰ λόγια τοῦ πατρὸς,
καθὼς καὶ τῆς μητρός,
κ' ἐγὼ λοιπὸν κ' ἐγὼ
ἔσὲ θὰ μιμηθῶ.

—

Ἀριστείδης

Ἄλλ' ἄλλο δὲν με λέει
τί σ' ἔκαμε μαθῆς
νὰ γείνης τόσον τῶρα
οἰκονόμος γιὰ τὴν ὥρα ;
Κατὰ τὴν καλὴν μου τύχη
τότ' ἔλαχε νὰ τύχη,
ἐκείνην τὴν ἡμέρα,
ἔτσ' θὰ τὸ φέρ' ἡ σφαῖρα,
τὸ τῶν μακαρισμῶν
μάθημα κ' ἁγιασμὸν
μ' ἔφερε 'ς τὴ ψυχὴ
ἐκείνη ἢ εὐχὴ.
« Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

πτωχῶν μὴ ἐπιλήσμονες,
αὐτοὶ ἐλεηθήσονται
καὶ οὐ λησμονηθήσονται
εἰς τὴν τοῦ οὐρανοῦ
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Ἄλλὰ τὸν μακαρισμὸν τοῦτον ἔξυρετε, παιδία;
εἶπεν, ὁ διδάσκαλος· μόνον ἡ οἰκονομία
εἰς ἡμᾶς τοὺς μὴ πλουτοῦντας
καὶ βαλάντια κρατοῦντας
πτωχά, καὶ πάντοτε κενά,
θὰ μᾶς κάμ' ἂν πουθενά
δὲν δίδωμεν ματαίως χρήμα,
νὰ ἐκτελέσωμεν καὶ τὸ ρῆμα
τοῦ Χριστοῦ αὐτὸ τὸ θεῖον,
ψυχῆς νὰ ἔχωμεν κατ'εἶρον,
εἰς πολλὰς ἐκκλησίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ Νικόλαος

Καλὲ ἀγγέλτε τοὺς αὐτοὺς; ΔΟΗΝΩΝ

Τί ἐλεημοσύνας ψάλλου; τί πολλὴ οἰκονομία;
δὲν τ' ἀφήνετε αὐτὰ καὶ νὰ ἴδωμεν εἰς ποῖα

ἐργαστήρια θὰ πάμε
τὴν δεκάρα μας νὰ φάμε,
εἰς παιγνίδια κι' ἀφροτὰ
κουλούρια καὶ ζαχαρωτά;

Ἄριστείδης

Ἔλα δὲ καὶ σὺ καυμένη
ἀπὸ παιγνίδια ζαλισμένη,
τὰ κουλούρια καὶ παιγνίδια
κ' οἱ ζουρνάδες μὲ σφυρίδια
εἶναι τῶν μικρῶν παιδιῶν,
τῶν ἀνηλίκων καρδιῶν·
δι' ἡμᾶς διδασκαλία,
διότι πλέον εἰς σχολεῖα
ἐρχόμεθα μεγάλα,

και δὲν μυρίζει γάλα
τὸ στόμα μας, και χάρι
θα μᾶς κάμης, παιγνιδιάρη,
ἐὰν ἀναχωρήσης
και μόνους μᾶς ἀφήσης.

Νικόλαος

Δὲν μὲ θέλετε τὸ νοιώθω,
πλήν 'πὸ 'δῶ 'γὼ δὲν τὸ κλώθω,
ἐὰν δὲν μ' ἀπαντήσης
εἰς ὀλίγας ἐρωτήσεις,
ποῦ ἔχω νὰ σὲ κάνω

'ς τὴν οἰκονομία 'πάνω.

Δὲν μὲ λέγεις ὁ τεχνίτης,

ὁ πτωχὸς κ' ἐρημοσπίτης,

ἔχ' ὠφέλειαν καμμίαν

ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν;

Χαίρω πολὺ ὅτι αἰτία

θα μὲ δώσης, φίλε, και ποιά

εἶναι ἡ οἰκονομία

νὰ σὲ διδάξω μία, μία

τὰς περιστάσεις αὐτῆς· κ' ἐν τάξει

καθὼς τὸ νῆμα ἀπ' τὸ μετάξι,

θα τὰς χωρίσω, καθὼς ταῖς ἄλλαις,

ποῦχαμε τρεῖς ἑορταῖς μεγάλαις,

μὲ τὰς ἐχώρισεν ὁ πατέρας

εἰς στίχους ὅλας· κ' ἔλαβε πέρας

ἡ ἀσωτία μου, ὥστε ὡς πρῶτα

δὲν εἶμαι σπάταλος· πλήν ἐρώτα.

Νικόλαος

Λοιπὸν ἐπαναλαμβάνω

τὴν ἐρώτησιν ὡς ἄνω.

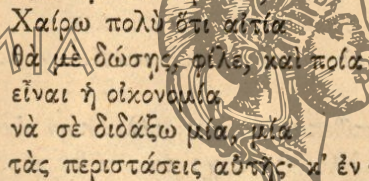
Δὲν μὲ λέγεις ὁ τεχνίτης,

ὁ πτωχὸς κ' ἐρημοσπίτης,

ἔχ' ὠφέλειαν καμμίαν

Ἀκαδημία

Ἀριστείδης

ΑΘΗΝΩΝ

- ἄπο τὴν οἰκονομίαν ;
- Ἄριστειδῆς Ἄκουσον, φίλε, μὲ προσοχὴν
καὶ ὠφελήσου τὴν ἐποχὴν.
Ἡ οἰκονομία εἶναι ἀπαραίτητος ἐν γένει
ἔς τὰς κοινωνικὰς μας τάξεις, δι' αὐτὸ πρέπει
[νὰ γένη
ἐν καθήκον καὶ αὐτῇ, ἵνα μὴ ὁ ταπεινὸς
καὶ πτωχότατος τεχνίτης καταντήσ' ἐλεεινός.
- Νικόλαος Ἄλλὰ τὴν μετρίαν τάξι
εἶπέ μοι τί θὰ τὴν διδάξῃ ;
- Ἄριστειδῆς Κ' ἡ μετρία τάξις, φίλε, τὴν εὐτυχ' ἀνεξαρ-
[τησίαν
χάνει· εὐθὺς ἂν δὲν ζητήσῃ εἰς ἅπαντα οἰκο-
[νομίαν.
- Νικόλαος Τὸν πλούσιον δὲ τί θὰ πειράξῃ,
οἰκονομίαν ἂν δὲν φυλάξῃ ;
- Ἄριστειδῆς Καὶ ὁ πλούσιος αὐτὸς ἐν πολλῇ σκληρᾷ
[στερήσει
ἐκτίθεται, δασκάλε, φίλε, τὴν οἰκονομίαν ἀφήσῃ.
- Νικόλαος Ἄλλὰ τὸν ἄρχοντα ; τί θὰ εἴπῃς ;
ἔς αὐτὸ δὲν δύνασαι νὰ ἀντείπῃς.
- Ἄριστειδῆς Ναι, κί ὁ ἄρχων ἀμαυροῖ τὴν δόξαν τοῦ δ-
[νόματός του,
ὅταν ἡ οἰκονομία δὲν εἶναι πλέον σύντροφός του.
- Νικόλαος Ἄλλο δὲν ἔχω πλέον νὰ εἴπω,
ἐπίστηκα, φίλε, ὅθεν καὶ λείπω·
δὲν θέλω πλέον διόλου παιγνίδια,
παύω ζουρνάδες, παύω σφυρίδια·
θὰ κρύπτω τώρα κ' ἐγὼ τὴν πεντάρα,
θὰ δένω εἰς κόμβους πολλοὺς τὴν δεκάρα,
κί ἂν αἱ δεκάρες μ' ἄρκετὰ περισσεύσουν,
πτωχὸν καὶ τὸν ἄστεγον εὐθὺς θὰ γυρεύσουν,

νά παύσωσι πείναν αὐτοῦ καὶ πτωχείαν,
 νά ἐλεήσωσι χήραν, σκληρὰν ὄρφανίαν.
 Ἄπόστολος Συγχαίρω σ', ὦ φίλτατε Νικόλαε, χαῖρε!
 τὸ χέρι σου δός μοι νά σφίγξ' αὐτὸ φέρε.

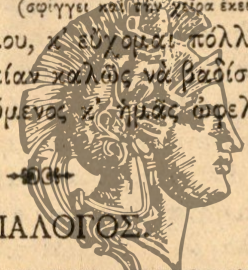
(ζητεῖ τὴν χεῖρά του)

οἰκονομίας δὰ τώρα ὦ!! φίλος καὶ σὺ
 ἐγεινες, φίλτατε, τί ὥρα χρυσῆ;
 Αὐτὴ νά γνωρίζῃς καὶ σένα καὶ 'μένα
 θὰ σώσῃ· ὦ! πόσα αὐτ' ἔχ' γλυτωμένα
 παιδία, ὡς πόσα παρόμοια ἴδια
 πολὺ ξεδομένα ὡς σὺ 'ς τὰ παιγνίδια;
 Συγχαίρω μεγάλως καὶ σὲ ἀφ' ἑτέρου,

(σφίγγει καὶ τὴν χεῖρα ἐκείνου)

Ἄριστεῖδή μου, καὶ εὐχομαί πολλ' ἐνδοξότερου
 σταδίου πορείαν καλῶς νά βαδίσῃς,
 ἐξ οὗ ὠφελοῦμένους καὶ ἡμᾶς ὠφελήσῃς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ε' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΑΙ ΕΠΤΑ ΗΛΙΚΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [7 ἐτῶν]. ΑΘΗΝΑ [10 ἐτῶν].

*Ἀνθρώπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ,
 ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει
 (Ψαλμ. 102)

Ἐλπινίκη Ἐχω μίαν ἀπορίαν,
 πλὴν χωρὶς ἀργοπορίαν,
 ποία, ποία, θὰ θελήσῃ,
 φίλη καλή, νά με τὴν λύσῃ;
 Ἄθηνᾶ Ἐάν εἶν' εὐκολωτάτη

καὶ εἰς ἐννοίας ἀπλουστάτη,
ἰδοὺ ἐγὼ ἀναλαμβάνω
τὴν λύσιν, φίλη, νὰ σοὶ κάνω.

Ἐλπινίκη Δι' ἐμὲ ποῦ δὲν τὴν ἔξέρω φαίνεται δυσκολω-
[τάτη.

Ἄθηνᾶ Λοιπὸν λέγε, λέγε φίλη,
ποῖα εἶν' κατὰ τὴν ὕλη;

Ἐλπινίκη Ἐμπρός· ἄκουσον, φιλότατη,
μία λέξις ἀπλουστάτη·
διατί τοῦτο τὸ σχολεῖον
τὸ λέγουν νηπιαγωγεῖον;

Ἄθηνᾶ Ἄ! αὐτὸ θέλεις νὰ μάθης;
καλὰ 'ς ἐμὲ καὶ ἀπεπάθης,
τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν
θὰ σ' τὴν κάνω καὶ σωστήν.

Ἐκ τοῦ νηπίου καὶ ἄγω ἔχει σύνθετον τὴν λέξιν,
καὶ νηπίον ἀπὸ τριακονταετών καλεῖται ἕως ἔξης,
ὁ ἄνθρωπος, ὅταν παιδάκι
καλεῖται ὑφ' ὀλῶν καὶ μικράκι.

ὄλαι δὲ αἱ ἡλικίαι τοῦ ἀνθρώπου εἶν' ἑπτὰ
κ' ἢ κάθε μία ἡλικία ἔχει χρόνια μετρητά·

Ἐλπινίκη Τώρα ποῦ ἔχομεν καιρὸ
δὲν μὲ τὰς λὲς, νὰ σὲ χαρῶ;
ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν
διὰ νὰ μάθω τὴν κάθε μίαν

Ἄθηνᾶ Εὐχαρίστως· προσοχή,
τὴν κάθε μία ἐποχὴ
τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ μία
νὰ σοὶ εἶπω κ' ἡλικία.

Ἐλπινίκη Εἶπες ὅτι αἱ ἡλικίαι τοῦ ἀνθρώπου εἶν' ἑπτὰ
κ' ἢ κάθε μία ἡλικία ἔχει χρόνια μετρητά;

Ἄθηνᾶ Μάλιστα· καὶ ἴδε πῶς.

ἀλλ' ἄς ἀρχίσωμ' ἀπ' ἐμπρός.

Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται, αὐξάνει καὶ ἠθάσκει,
ἀλλ' ἐπὶ τέλους πάντοτε αὐξάνων καὶ γηράσκει.
Τὸ χρονικὸν διάστημα, ἀπὸ τὴν γέννησίν του
μέχρις αὐτοῦ τοῦ τέλους του, ἔχ' τὴν διαίρεσίν του,
καὶ καλεῖται ἡλικία
τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἡ μία
εἶν' ἐκεῖν' ἣτις ἀρχίζει
ἀπ' τὴν γέννησιν, κί' ὀρίζει,
τρία ἔτη, ὅτε βρέφος
καλεῖται ὡς τὸ τρίτον ἔτος.

Ἐλπινίκη Λοιπὸν ὡς τὸ τρίτον ἔτος
ὁ ἄνθρωπος καλεῖται βρέφος·

Ἄθηνᾶ Μάλιστα· καὶ ἄλλη λέξι,
ἀπὸ τέσσαρα ὡς ἕξι,
νήπιον, τὸν δίδουν πάλιν
ὄνομασιν· βλέπει· ἄλλην.

Ἐλπινίκη Ἐκ τοῦ νήπιον καὶ ἄγω ἔχον τὴν παραγωγὴν,
ὡς μοι εἶπες, ἔννοῶ, καὶ κάμνω τὴν ἐφαρμογὴν.

Ἄθηνᾶ Μάλιστα· καὶ μετὰ ταύτην ἔρχεται ἡ παιδική,
ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἔτους, ὅτε ἡ νηπιακὴ
παύει πλέον καὶ προφθάνει
ἡ ἄλλη· καὶ προσόδους κἀνει,
καὶ τὸ νήπιον ὡς χθὲς
ἀποκαλεῖται πλέον παῖς.

Ἐλπινίκη Ἐννοῶ πολὺ καλὰ,
πλὴν αὐτὴ ἔτη πολλὰ
ἄρά γε νὰ διαρκῆ,
ἡ καλουμένη παιδική;

Ἄθηνᾶ Αὐτὴ ὡς τὰ δεκατρία, ἀγαπητὴ μου, διαρκεῖ·
καὶ μετ' αὐτὴν ἀμέσως πάλιν ἔρχετ' ἡ ἐφηβικὴ,
καὶ ἡ κλῆσις τοῦ παιδὸς

παύει ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός.

Καὶ τὸ μὲν ἄρρεν νεανίας καλεῖται καὶ μειράκιον,
εἰς δὲ τὴν ἀπλουστέραν γλῶσσαν μικρὸν παλ-
[ληκαράκιον.

τὸ δὲ θῆλυ ἐπομένως
καλεῖται νεᾶνις ἢ παρθένος.

Ἐλπινίκη Ὠραῖα.

Ἄλλὰ πόσον διαρκεῖ
εἰπέ μοι ἡ ἐφηβική ;

Ἄθηνᾶ

Ἐκ τοῦ δεκάτου καὶ τετάρτου ἔτους ἡ ἐφηβική
ἀρχίζει καὶ μέχρι τῶν εἴκοσ' αὕτη πάλιν διαρκεῖ,
ἀπ' αὐτὴν δ' εὐθύς ἀμέσως ἡ νεανική ἀρχίζει
ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐννέα ἔτ' ὀρίζει·
διότ' ἀπ' τοῦ εἴκοστος καὶ πρώτου αὕτη ἔχει

[τὴν ἀρχὴν

καὶ βαίνει μέχρι τῶν τριάντα· ὅτε πλέον ἀνδρικήν
ἡλικίαν τὴν καλοῦσι,

φίλη, καὶ τὴν ἐπωνυμοῦσι.

τὸ ἄρρεν τότε ἀνὴρ καλεῖται,

γυνὴ δὲ τὸ θῆλυ ἐπωνυμεῖται.

Ἐλπινίκη

Αὕτη δὲ πάλιν ἡ ἀνδρική
ὡς ποῖον ἔτος νὰ διαρκῆ ;

Ἄθηνᾶ

Αὕτη ἀρχίζ' τὸ τριακοστὸν
καὶ λήγ' ἀκριβῶς τὸ πεντηκοστὸν·
ὅτε πλέον γέρων καλεῖται
ὁ ἀνὴρ, καὶ γραῖα ἐπωνυμεῖται
ἡ γυνή· καὶ ὅλα πλέον ἀρχίζουν
σώματος μέλη ν' ἀδυνατίζουν·
ὥστε ὁ ἀνθρώπος ὅλον αὐξάνει
κι' ὅλον δυνάμεις ἐπάνωτ' βάνει,
μέχρι τοῦ ἔτους τριακοστοῦ,
πλὴν ἕως πάλιν πεντηκοστοῦ,

στάσιμος μένει
και περιμένει·
ἀλλ' ὅταν ἔλθ᾽ ἔς τὸ πεντηχοστὸν
ἄρχεται φθίνων και τὸ σωστὸν,
κυρτοῦται πλέον και καμπουριάζει,
χάνει δυνάμεις και παρακμάζει·
και τ' ἄλλοτ' εὐρωστον ἐκεῖνο σῶμα
φεῦ! τέλος τίθεται εἰς τὸ χῶμα.
Φρικτὴ ἡ ὥρα! αὕτη ὑστάτη·
κ' ἐδῶ σαφῶς ἀθλιεστάτη
κατάστασις φαίνεται τοῦ ἀνθρώπου·
ἀλλὰ διὰ τούτου μόνου τοῦ τρόπου,
θὰ ἀπολαύσωμεν τὴν αἰώνιον
και τὴν οὐράνιον βασιλείαν.

Ἐλπινίκη Μὲ ἐφώτισας ἀρετῶν τῶν ὄντων· ἔβην σοὶ εὐχαριστῶ
ὑπὲρ τὸ δέον, και μετὰ τὴν χάριτάς σοι χρεωστῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

7' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΘΕΟΥ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κυρία ΚΟΚΚΩΝΗ [μήτηρ]. ΕΥΦΡΑΝΘΙΑ και ΘΕΑΝΩ
[θυγατέρες αὐτῆς].

Μήτηρ Τὰ χρήματα ποῦ σ' ἔδωκα τί τά'καμες, μικρά μου;
Θεανῶ Τά' δωκα, μητερίτσα μου, δὲν ἦσαν γιὰ δικά μου;
Μήτηρ Δικά σου, ἀλλ' εἰς ποῖον δὰ τὰ ἔδωκες θ' μ' εἶπης;
Θεανῶ Εἰς ἓνα σοκακόπαιδο, και τὸ 'πα πηγὰ νὰ λείπης
ἀπὸ κακίας κι' ἀπακτα παιγνίδια κι' ἀπαξίας·
διότι αὐτὰ κακ' ὄνομα σὲ φέρουν ἀδοξίας.
Μήτηρ Καλὸν λοιπὸν διὰ νὰ γεῖν' κ' εἰς δρόμον Θεοῦ ἴσθι

εἰς τὸ ἐξῆς νὰ περπατῇ αὐτὸ τὸ σοκακίσιον,
καὶ ἄτακτο κακόπαιδο τὰ χρήματά σου ὄλα,
τοῦ τὰ ἔδωκες καὶ τῶρα σὺ δὲν ἔχεις οὔτε φόλα ;
Θεανῶ Μάλιστα, μήτηρ, πλήν αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθὲς
ποῦ μ' ἔλεγες διδάσκουσα ἀκόμη ὡς προχθές ;
ὅτι ὄλα τὰ πουλάκια τοῦ Θεοῦ μας τοῦ καλοῦ
εἶναι κ' εἰς αὐτὸν ἀνήκουν κ' ὅσα ἔναι ὄω κι' ὅσα
[ἄλλοῦ ;

Μήτηρ Μάλιστα ὄλα ὡς κ' ἡμᾶς καὶ ὄλα ὅσα ἔχει
ὁ οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα, κι' ὅσα ἡ γῆ κατέχει
ἐπάνω της, ὁ ὕψιστος ὄλων αὐτῶν ἀνάσσει·
διότ' ἀνήκουν εἰς αὐτόν, αὐτὸς τὰ ἔχει πλάσσει.

Θεανῶ Τότε λοιπὸν, ὦ μήτέρ μου, τοῦτο τὸ κακὸ παιδάκι
ἀπὸ τὸν πανάγαθον Θεὸν ἐκλεψ' ἓνα πουλάκι·
τρεχάτο δὲ τὸ πηγάρι διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ,
καὶ τὸ πουλάκι φωνάζει διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ ;
ἀλλ' ὅμως τὸ κακόπαιδο σοματά, σφιχτά ἀπὸ τὴν
[μύτη

τὸ κράτησε· πλήν ἐπύγε καὶ μένα συνοδίτη·
καὶ τὸ ἔβλεπα, πῶς τὸ σφιγγε, διὰ νὰ μὴ φωνάζῃ,
καὶ τὸ ἀκούσῃ ὁ Θεὸς ὅστις καταδικάζει
καὶ τιμωρεῖ ἀνηλεῶς τέτοια κακὰ παιδία
εἰς ἄλλο μὴ προκόπτοντα παρὰ εἰς τὴν κακία.

Μήτηρ Καὶ σὺ, μικρά μου, π' ἔβλεπες τόσῃν πολλὴν
[κακίαν ;

Θεανῶ Μ' ἤλθε νὰ κλαύσω, μήτέρ μου, ἔσπαράχθην τὴν
[καρδίαν.

Μήτηρ Καὶ τ' ἄφησες λοιπὸν
νὰ προχωρήσῃ τὸ κακόν ;

Θεανῶ Ἐγὼ ; εὐθύς τῷ ἔδωκα τότε τὰ χρήματά μου
ὄλα· καὶ τὸ ἠγόρασα· καὶ ἤλθε ἔς τὰ δικά μου
χέρια τὸ μικρὸν πουλι κι' ἀμέσως τ' ἀπολύω,

καὶ τ' ἀποδίδω'ς τὸν Θεὸν καὶ τὰ δεσμά του λύω·
νομίζω δ' ὅτι πῶς

εὐχαριστήθη ὁ Θεὸς (πῶς ἀπὸ χαρᾶν).

Μήτηρ Εὐχαριστεῖται βέβαια ἀπ' τὰ μικρὰ παιδία,
ὅταν τὰ βλέπη ἀγαθὴν νὰ ἔχουν τὴν καρδία,
ὅπως, κόρη μου καλή,
τώρα κι' ἀπὸ σὲ πολὺ.

Θεανῶ Ἄλλ' ἴσως τοῦτο τὸ κακὸν καὶ ἄτακτον ἀγόρι
ἔκαμε, μητέρα μου, αὐτὸ καὶ ὄλονέν προῦχώρει
εἰς τέτοια ἀτοπήματα,
διὰ νὰ λάβῃ χρήματα.

Μήτηρ Ναι καὶ τοῦτο ἴσως πάλιν.

Θεανῶ Ὅθεν κ' ἐγὼ χαρὰν μεγάλην
ἔχω, μητέρα μου, διότι δὲν εἶχον δὴ ἀνάγκην τόσῃν
ἀπ' τὰ χρήματά μου, κ' ἐνὰ τὰ ἴδωκα εἰς μίαν
δόσιν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εὐφρανθ. Φιλοκενῶς ἔχομεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς,
ὦ μητέρα, καὶ τὸ δίκαιον τίς ἔχει νὰ μᾶς πῆς.

Ἡ Θεανῶ μας ἔδωκεν ἀσκέπτως ὅσα εἶχε
χρήματα 'ς τὴν σακούλα τῆς, καὶ ἂν καλῶς

[προσεῖχε,

θὰ ἴγοραζε δέκα πουλιά 'ς ἂν τοῦτο τὸ πουλάκι,
καὶ ἂν ῥωτοῦσε πόσα θέλ' χρήματα τὸ παιδάκι,
διὰ νὰ τῆς τὸ πωλήσῃ,
ἀφοῦ πρῶτα συμφωνήσῃ.

Θεανῶ Ποία ἐκ τῶν δύο, μητέρα, δικαιούται τὸ πολὺ;

Μήτηρ Ἡ ἀδελφήσου, μάτια μου, ἔτσ' ἡ σκέψις τὸ καλεῖ.

Θεανῶ Ἄλλὰ δὲν μ' ἐδιδάξατε νὰ κάμνω τὸ καλὸν
πάντοτε ὅταν δύναμαι καὶ χωρὶς δισταγμὸν;

Μήτηρ Σὲ εἶπον ὅτι ὄφειλες ν' ἄσ' ἀφωσιωμένη
εἰς τὸ καλόν· καὶ νὰ τὸ κάμῃς, ἀλλ' ὅμως σκε-

[πτομένη

μέ ποιον τρόπον κάλλιστα και μάλλον ωφελίμως,
ὄχι ασκέπτως, κι' ὅπως τύχ', ἀλλὰ πολὺ σκο-

[πίμως,

διότι, ἀφοῦ 'ξώδευσες τὰ χρήματά σου ὅλα
σήμερον και ἠγόρασες ἓνα πουλι ἀπ' ὅλα,
ἤρχοντο κι' ἄλλα ἄτακτα παιδία 'σάν ἐκεῖνο
κ' εἶχον πουλιὰ σ' τὰ χέρια των, θὰ ἔλεγες τ' ἀ-

[φίνω ;

διότι ταῦτα τοῦ καλοῦ

Θεοῦ δὲν εἶναι κι' ἀγαθοῦ ;

Θεανώ Μὴ γένοιτο ! θὰ ἔσπευδον χρήματα νὰ με δώσης.

Μήτηρ 'Ἄλλ' ἂν δὲν εἶχον και ἐγώ ; πῶς θὲ νὰ τὰ γλυ-

[τώσης ;

Θεανώ *ὦ μητέρα μου, πᾶσα πάλυ θὰ ἦτ' αὐτὸ κακόν.

Μήτηρ Βλέπεις τί συμβούλην σοφὴν σὲ εἶδε λοιπόν

ἢ ἀδελφὴ σ' ; κι' ἔτι δὲν πρὶν δι' ἑαυτὸν του μόνου

ὁ ἄνθρωπος νὰ κανοῦν χρήματα, ἀλλὰ πόνου

νὰ ἔχη εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἐνδεεῖς

και ὅσα ὠκονομαστὴν, ὡς λέγ' ἡ ἀδελφὴ σ',

νὰ μὴ τὰ δίδῃ μοναμίας ασκέπτως κι' ὅπως λάχῃ,

ἀλλὰ νὰ κάμνῃ τὸ καλὸν πολλὰς φορὰς και νὰ'χῃ

μεγάλῃν ἔτι προθυμίαν

νὰ συνδράμῃ τὴν πτωχείαν.

— 'Ἄλλ' ἴσως σὺ θὰ νόμιζες σ' τὸν κόσμον τὸ μεγάλο

αὐτόν, ὅτι μόν' τὸ πουλι αὐτὸ και ὄχι ἄλλο

εὐρίσκεται θλιμμένο,

πτωχό, δυστυχισμένο.

Θεανώ Ναί· δὲν ἐσκεπτόμην τότε ἐγὼ παρὰ αὐτὸ και

[μόνον·

πλήν, μητέρα μου, νὰ ἔβλεπες πόσον μεγάλο πόνου

εἶχ' ἡ ψυχὴ του, κ' ἔπειτα, πόσον ηὐχαριστήθη

ὅταν τὸ πέταξα κ' εὐθύς ὁ σκλάβος ἀπελύθη ;

ἦτο τόσον ἀστόχαστον ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰν του,
ὥστε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐρὰν του
ς' τὰ χέρια μου· ὅταν ἐγὼ τ' ἀφήσα ς' τὸν ἀέρα
καὶ ποῦ νὰ 'πάγῃ νὰ καθίσ' δὲν ἤξευρε, μητέρα.
Μ' ἔδωκε δὲ ὑπόσχεσι τὸ κάκιστο παιδάκι
πῶς δὲν θὰ ξαναπιᾶσῃ πγῖά τὸ δυστυχὲς πουλάκι.

Μήτηρ Σὺ κάμνε, κόρη μ', τὸ καλὸν κ' ἐγὼ σὲ ἀντα-
[μείβω·
λάβε τὰ ὅσα ἔδωκες· λάβετα, δὲν τὰ κρύβω.

(τῇ δίδει χρήματα)
Θεανώ Ὡ μητέρ μου, σ' εὐχαριστῶ μεγάλως, πολὺ,
[πλέον.

Μήτηρ Ἴδού κ' ἐγὼ ἐν φίλημα σὲ δίδω περιπλέον·
(ἀσπάζεται αὐτήν)

ὦ πόσον, πόσον χαίρομαι π' ἔχεις ἐμὲ, μητέρα ;
καὶ πόσον πάλ' εὐφραίνεσαι ποῦ σ' ἔχω θυγατέρα ;
Ταυτὴν πόσον ἔχουσα τὸ ἀγαθὸν νὰ πράττῃς
ἄλλο δὲν μένει τίποτε, παρὰ τὸ νὰ φυλάττῃς
φρόνησιν εἰς τὰς πράξεις σου, ὦ κόρη μου, ὦ φῶς
[μου,
διὰ νὰ γείνης εὐτυχής, μικρὰ κόρη τοῦ κόσμου.

—•••—

Ζ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Ἡ ΑΝΟΗΤΟΣ ΜΥΙΓΙΤΣΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΤΟ ΘΥΓΑΤΡΙΟΝ ΑΥΤΗΣ.

Ἔσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή,
ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ, καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα
λογίζεσθε (Πρὸς Φιλίππου. Κεφ. Δ', 8).

Θυγάτρ. Αὐτὴ βλέπεις, μητερίτσα,
ἢ ἀνόητος μυιγίτσα ;

είναι ἕως μία ὥρα
ποῦ μ' ἐνωχλοῦσεν, ἀλλὰ τώρα
βλέπεις πῶς εἰς τὰ ἴδικά μου,
τὰ δύο μικρούτσικα δάκτυλά μου,
τὴν κρατῶ καὶ τὴν χαδεύω ;
κιᾶν θέλω, τώρα τὴν φονεύω ;

Μήτηρ Ἄλλ' ἄρα γε ὅπως ἡ μυῖα
καὶ σὺ ποτέ, μικρὰ κυρία,
δὲν μ' ἐνώχλησες διόλου,
δὲν μ' ἐπειράξες καθόλου ;

Θυγάτρ. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐγώ, μητέρα,
νὰ σὰς πειράξω καμμιά ἡμέρα.

Μήτηρ Ἀλλά, κόρη μου καλὴ,
χθὲς ποῦ ἔγραφα πιστόλῃ,
κι' ἤμουν ἀπερηχομένη
κι' ἀπὸ φροντίδα καλομένη,
δὲν θυμᾶσαι ποῦ ἐπείρασες
πράγματα χίλια καὶ ἐνωχλοῦσες;
καὶ ἔμιλοῦσες χίλια λόγια,
κ' εἶχες κλάψαις, μυσσηθῖα;

— Ὡστε καὶ σὺ καθὼς ἡ μυῖα
ὅλας τὰς πράξεις σου μία, μία,
παρόμοια ἐπραττες, καὶ μ' ἐνωχλοῦσες
καὶ τὰ ποδάριά σου κάτω κτυποῦσες.

Μὲ μόνην τὴν διαφορὰ
ὅτι ἡ μυῖα μιὰ φορά
ἐπλάσθη ζῶον χωρὶς νοῦν,
ἐνῶ σὺ ὅπωςοῦν
εἶσαι παιδίον νοήμον, καλό,
ἀλλ' ἀτακτότατο καὶ μὴ ἄντροπαλό.

Θυγάτρ. ὦ μητέρα, συγγνώμην· (συνεσταλμένη καὶ σκυθρωπὴ)
θ' ἀλλάξω πιά γνώμην.

ὦ μήτηρ ! στοχάσθηκα·
πολὺ ἐντροπιάσθηκα·
ἰδοὺ μετανιώνω·
μητέρα, μὲ πόνου,
πολὺ ψυχικό,
καὶ πλέον θὰ εἶμαι καλό, γνωστικό.

→i00←

Η' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΕΥΠΕΙΘΕΣ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

Τὰ τέκνα ἀπακαμίσθη τοῖς γονεῦσιν ἡμῶν ἐν Κυρίῳ.
Τούτου χάριν ἐστὶν ἡμεῖς ἱεροὺς ἔργους ἑφείσομεθα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

- Κοράσιον. Μητέρα, ἂν λογάκι θὰ εἶπω εἰς τὸ αὐτό.
Μήτηρ. Φανερά, μικρά μου κοράσι, δὲν τὸ λέγεις διὰ τί;
Κοράσιον. Φοβοῦμαι μήπως δὲν μ' ἀφήσης,
ἢ καὶ μήπως μ' ἐμποδίσῃς.
Μήτηρ. Ὅχι, ὄχι, φανερά
λέγε το, καὶ καθαρά.
Κοράσιον. Ἡ παραμάνα, μητέρα, θέλει,
νὰ μὲ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀμπέλι.
Μήτηρ. Εἰς τὸ ἀμπέλι; ἀλλά, ψυχὴ μου,
τοιαύτην ὥραν, μὲ τὴν εὐχὴ μου,
δὲν εἶν' κατάλληλος ὁ καιρός,
ἔχ' καῦμα μέγα, εἶν' καυτερός·
εἶναι ἡ ὥρα μεσημερίου,
μὴ κάμῃς ἔργα μικροῦ παιδίου.
Κοράσιον. Ἐγὼ θὰ 'πάγω,
θέλω νὰ φάγω,

θέλω νὰ φάγω καλὰς σταφυλάς,
κ' ἡ παραμάνα λέγ', ἔχει πολλὰς.

(Κάμνει βήματά τινα, ἀλλὰ μετνοοῦσα ἐπανέρχεται·

Μήτηρ Εἶναι ἡ ὥρα νὰ γευματίσης,
φιλάτη, κάθισον, μὴ λησμονήσης.

(Προσφέρει αὐτῇ κάθισμα, ἐφ' οὗ καθήμενη δεικνύει πρόσωπον φιδρόν)

— **Θύγατερ**, φαίνεσαι πολὺ ὅτι χαίρεις.

Τί ἄρά γε ἔχεις; πρὸς τί χαρὰν φέρεις;

Κοράς. Ὅτι σὰς ὑπήκουσα,

μητέρα, καὶ σὰς ἤκουσα·

πλὴν τοῦτ' ἂν καὶ πολλὰ

μ' ἐκόστισ' ἀκριβὰ,

ἐν τούτοις τώρα χαίρω,

εὐπειθειαν ποῦ φέρω,

καὶ ὅταν τὸ θυμῶμαι,

πολὺ εὐχαριστοῦμαι

παρὰ εἰς τὸ ἀπέλι

ἂν πῆγαινα, κί' ὡς μέλι

ἂν εὕρισκα σταφύλας,

δὲν θὰ μ' ἄρεσκον, καὶ χίλια

αἴτια θάχα νὰ μετανοιώσω,

ἀκολούθως δ' ἀθλίαν ζωὴν νὰ βιώσω.

Μήτηρ Μάθε, ὦ θύγατερ, τοῦτο πῶς ὅτι

εἶν' εὐχαρίστησις ἐξ ὄλων ἡ πρώτη·

διότ' ἡ συνείδησις ἡμῶν ὅταν χαίρη,

ὄλος ὁ ἄνθρωπος χαρὰν ἐντὸς φέρει.

Θ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΑΙ ΤΕΣΑΡΕΣ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

[Μήτηρ και αἱ τέσσαρες θυγατέρες αὐτῆς]

ΜΕΛΠΟΜΗ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πῦρ, χάλυζα, χιόν, κρύσταλλος,
πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ.

(Ψαλμ. 148)

Μελπομ. Οὐφ, τί ζέστα ; οὐφ, τί κάψα ; πότε πότε ὁ χει-

[μῶνας

θὰ μᾶς ἔλθῃ, νὰ μᾶς φέρῃ ψύχη, πάγους καὶ χιό-

[νας ;

Ναί, καλὸ τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ θερμοθέρους

νὰ σᾶς 'πῶ, δὲν τὸ ὑποφέρω ὅσον γιὰ 'δικόν μου

[μέρος.

Τὴν ἡμέραν ζέστην κλειστένη, ἤλιον καυστικὸν

ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα πάλιν ὑπὸν λίαν ταραχώδη.

Ἄφ' ἐνὸς ὁ ἰδρῶς τρέχει ἀπ' τὴν ζέστην τὴν με-

[γάλην,

ἄφ' ἐτέρου φύλλους, κόρζες καὶ τῶν κουνουπιῶν

[τὴν ζάλην

δὲν τὴν ὑποφέρω πάλιν.

Αἰκατερ. Καὶ ἐγὼ τὴν ζέστην, φίλη, δὲν τὴν ἀγαπῶ πολὺ,

πλὴν νὰ σ' εἶπω, κι' ὁ χειμῶνας παντελῶς δὲν

[μ' ὠφελεῖ.

τί τὰ χιόνια ; τί τὸ ψῦχος ; τί ὁ πάγος θὰ μὲ

[κάμῃ ;

οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ κρύο καὶ νὰ τρέμω 'σὰν καλάμι.

διὰ τοῦτο ἐγὼ, φίλη, ὅσον γιὰ 'δικό μου μέρος,

τὸ φθινόπωρον ἀρέσω κι' ἀπ' τὸν χειμῶνα κι' ἀπ'

[τὸ θέρος.

κατ' αὐτὴν τότε τὴν ὥρα καὶ τὸ ψῦχος κ' ἢ θερ-
[μότης
εἶν' ἀδύνατα, κ' ὑπάρχει κ' εἰς τὰ δύο μετριότης
τὸ δὲ πᾶν μέτρον ἄριστον εἶπον πολὺ ἀνώτεροι
ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπὸ πολλοῦ, κ' εἰς γνώσεις πρὸ σοφώ-
[τεροι.

Ἄναστ. Ἄπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἰς τὰ λόγια ποῦ λέγεις
καὶ πῶς ἀφίνουσα τὸ ἔαρ τὸ φθινόπωρον ἐκλέγεις,
τὸ ἔαρ! ἔξέρεις; νὰ σὲ εἶπω, κί' αὐτὸ τὸ μέ-
[τριον τὸ ἔχει
ὅπως τὸ φθινόπωρόν σου καὶ ἡ φύσις ὅλη τρέχει
τότε ὡς καλπάζουσα ὅλον ἐν καὶ βαίνει, βαίνει,
εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῆς, καὶ νεκρὸν πλεόν δὲν
[μένει,

φυτὸν οὐδὲ δένδρον οὐδὲ κίβητα
οὐδὲ κίβητα τὴν ἀσπίδα
εἰς ἣν τὸν ἄνεμόν τι
τὸ ἔαρ νὰ μεταβῇ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Καλλιόπ. Τὴν ἰδικήν μου ὁμῶς γνώμην νὰ σᾶς εἶπω μὲ δυὸ
[λέξεις;
τὸ θέρος ἐγὼ πάλ' ἀρέσω· καθεὶς μὲ τὰς ἰδικὰς τ'
[ὀρέξεις,
αὐτὸ μᾶς φέρει μὲν τὴν ζέστη, μᾶς φέρει ὁμῶς καὶ
[τῆς ὥρας
γλυκεῖς, εὐώδεις καὶ νοστήμους, πλείστας ὄσας
[τὰς ὀπώρας,
αὐτὸ μᾶς φέρ' γλυκὰ πεπόνια καὶ ὑδροπέπονους κα-
[λούς,
αὐτὸ τὰ εὖοσμα ἀπίδια καὶ τοὺς θαλασσινοὺς λου-
[τρούς.

Μήτηρ Ἄλλ' ἀκριβαί μου, νὰ σᾶς ἴπῳ,
ἢ κάθε μιά ἓνα σκοπὸν

ἔχει, καὶ ἐπιμένει,
καὶ εἰς μιὰ γνώμη μένει·
διὸ ὡς μήτηρ χρεωστῶ
νὰ σᾶς διδάξω τὸ σωστό,
καὶ νὰ σᾶς ἴπῳ ἐν πρώτοις
πῶς ὅτι ἡ νεότης
ἔχει ἀνάγκην διδαχῆς
ἵνα ἐκάστης ἐποχῆς
γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν,
ὅπως μὴ μ' ἀπροσεξίαν
λέγ' ἀσυλλογίστους λόγους,
ἀκαταλλήλους καὶ μὴ εὐλόγους·
πρὸς δὲ τὰ πάντα καλῶς νὰ βλέπῃ,
Θεοῦ σοφία ὅτι διέπει·
καὶ ὄχι νὰ θέλῃ ἢ μιὰ τὴν χειμῶνα,
ἢ ἄλλῃ τὴν ἀνοιᾶν ἐπὶ ὅλο' αἶωνα !
ἢ τρίτῃ τὰ θέρους νὰ θέλῃ γὰ πάντα,
ἢ ἄλλῃ φθινόπωρον ἐπὶ χρόνια σαράντα !
ἂν οὕτω γείνη,
κ' εἰς χειρᾶς σας μένῃ
ἢ καθ' ἐποχῆ,
βοή, ταραχῆ
θὰ πέσῃ σ' τὴν γῆν μας
κ' ἱατρὸν ἴς τὴν πληγὴν μας
δὲν θὰ ἔχωμε πλέον,
κι' ὁ ἄνθρωπος κλαίων,
ὡς παιδίον μικρόν,
θὰ πίνῃ πικρόν,
κλίμα ἐν διὰ παντός·
εἰς ζώνην εὐκρατον ἐντός·
ὅθεν γνωρίσατε, παμφίλτατα! κόραι,
ἀναγκαῖαι πῶς εἶν καὶ αἱ τέσσαρες ὥραι

— ἔχει δὲ ἐκάστη τούτων ἰδιαιτέραν ἐργασίαν,
ἀλλὰ ὅλαι πάλιν μίαν βλέπουσιν ὑπηρεσίαν·
πλὴν ἐν πρώτοις ὁ χειμῶνας ἂν δὲν ἔλθ' νὰ μᾶς

[χιονίσση
μὲ βροχάς, χιόνια καὶ πάγους τὴν γῆν μας νὰ
[καταστολίσση,

οὔτε ἔαρ θὰ μᾶς ἔλθῃ εὐθαλὲς καὶ χλοερὸν,
οὔτε θέρος εὐτυχὲς καὶ φθινόπωρον φαιδρὸν·
διὰ τοῦτο τοῦ χειμῶνος αἱ βροχαὶ καὶ τὰ νερά
ἂν δὲν εἴν', ἡ ἀνοιξὶς μας δὲν θὰ γείνη ἀνθηρά·
οὔτε τὸ θέρος πολὺ εὐτυχὲς,
ἀλλὰ στεριεῦον καὶ δυστυχὲς.

Μελπομ. Μῆτερ, ὄφωτίσθηκα μὲγάλως
ἀδύνατον νὰ γείνη ἀλλιώς.
Εἰς τὴν εὐκρασίαν καὶ ζέσην
αὐτὴν τὴν ταῖν αὐτῆν καὶ μόνην
ἡ πανσοφία τοῦ παντοῦργου
ᾤρισε καὶ δημιουργοῦ
δεδοξασμένος ὡς εἰς ἄσκει
καὶ τώρα, καὶ πάντα καὶ νῦν καὶ αἰεί.

Γ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΝΥΚΤΕΡΙ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

[Μήτηρ καὶ αἱ δύο θυγατέρες τῆς]

ΑΡΙΑΔΝΗ ΚΑΙ ΕΥΔΟΞΙΑ.

Καλὸν ἔστι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀπο- | Τέκνη, σοὶ ἔστι· παίδευσον αὐτὰ καὶ
σβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. | κήμφον ἐκ νεότητος· τὸν τράχηλον αὐ-
(Παροιμ. Κεφ. 31. 18) | τῶν. (Σοφ. Σειράχ. 2' 25).

Ἄριάδν. Ἀδελφίτσα, τί χαρὰ μου! τὸ φθινόπωρον παρήλθε,
ὁ δὲ ὄλαστρος χειμῶνας ἀπὸ 'πίσ' τὴν πόρτα ἤλθε.

Πῶς τὸν θέλω, πῶς μ' ἀρέσῃ,
τ' ἄσπρο χιόνι ὅταν πέσῃ,
εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν ἀσπρίσῃ
κί ὄλην ἄσπρα τὴν ἐνδύσῃ ;

Μήτηρ Ἀπορῶ· κ' ἡ ἀπορία μ' εἶναι κόρη μου μεγάλη
διατί νὰ θέλῃς τόσον τοῦ χειμῶνος ψυχρὰ κάλλη;
διατί νὰ θέλῃς χιόνα, πάγους, ψύχη καὶ βροχάς,
διατί χειμῶν' ἀρέσκεις ἀπ' τὰς ἄλλας ἐποχάς ;

Ἀριάδν. Ἐγώ, μήτηρ, τὸν χειμῶνα θέλω κί ἀγαπῶ πολὺ
οὐχὶ δι' ἄλλο, παρὰ μόνον, διότ' ἡ ὥρα τὸ καλεῖ,
νὰ τρέχω εἰς ἐφesperίδας καὶ μακρὰς ἐσπερινὰς
ἐπισκέψεις τοῦ χειμῶνος μεγάλας καὶ νυκτερινὰς·
πρὸς τούτοις δὲ δὲν ὑποφθαί τῆσώδεις κορεοὺς καὶ

[ψύλλους,

ἀλλὰ ὄλο ἀποφεύγω ἀιμοδιψεῖς τοιούτους φίλους·
αὐτοὺς τὸ ψῦχος τοὺς νυκτερινῶν
καὶ χεῖρας πόδας τῶν ἄσπρων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Μήτηρ Ἀλλά, κόρη μου, νὰ σ' εἶπω· διὰ τί καὶ τὸ νυ-

[κτέρι

τότε πῶς ἀρχίζ' δὲν λέγεις ; ἢ αὐτὸ δὲν σὲ συμ-

[φέρει ;

Ἀριάδν. Γιὰ νυκτέρι ; δὲν μὲ μέλει· μήπως ἔγω θὰ τε-

[λειώσω

ὄσαις δουλιαῖς ἔχει ὁ κόσμος, ὄλαις ἔγω θὰ τὰς

[ποσώσω ;

ἐνῶ ὄλη ἡμέρα μ' ἔχεις ἔς τὸ σχολεῖο καὶ πηγαίνω,
καὶ τὸ βράδυ θέλεις πάλιν τὰ πανιὰ νὰ σὲ ξε-

[φαίνω ;

ὄχι, τὸ μισεῖ πολὺ τοῦ κτενιοῦ τὸ τρίτσι, τρί-

[τσι,

μητερίτσα μου, νὰ σ' εἶπω, τοῦ σχολείου τὸ κο-

[ρίτσι.

Μήτηρ Τοῦ κτενιοῦ τὸ τρίτσι, τρίτσι, λέγεις δι,
τὸ μιτεῖ; ἀλλὰ νὰ σ' εἶπω φέτος σὺ κ' ἡ ἀδελφή
[ἡ ψυχὴ σου
[σου,

ἢ ὀλίγον μικρότερα
ἀπὸ σὲ κ' εὐπειθεστέρα,
θὰ μὲ βάζητε μασούρια
γιὰ νὰ φάνωμεν καινούργια,
τέσσερα πανάκρια ξένα,
ὀγδόντα πῆγες τὸ καθένα.

Ναί, αὐτὰ ὅταν θὰ φάνω μὲ τὴν βοήθειαν τὴν
[δικὴν σας,
θὰ ἔχητε ὄλαι, μικράκια κόραι, τὴν χειμωνιά-
[τικὴν στολὴν σας·

διότι τὰ χρήματα ἄλλο μὲ πόθεν
θὰ τὰ κερδίσωμεν ἀλλὰ ἔτσι;
τὰ ἄρπανά δια νὰ νικήσουν
τὴν δυστυχίαν, καὶ καλοῦνται,
πρέπει νὰ εἶναι ἐργατικά,
ἀφοῦ δὲν ἔχουν τὰ πατρικά
ἀνδρεῖα χέρια, νὰ ἐργασθῶν
δι' αὐτὰ πλέον, καὶ πορισθῶν,
ὅ,τι τὰ λείπει κι' ἀναγκαιοῖ
ς' αὐτὴν τὴν δύστυχη ἐποχῇ.

Ἄριάδην. Ἀλλὰ νὰ σ' εἶπω, καλὴ μητέρα,
εἰς τοῦ χειμῶνος καμμιάν ἐσπέρα
δὲν θὰ μᾶς 'πάγης 'ς τῆς ἐξαδέλφης,
εἰς τῆς κυρίας σου ἀνδραδέλφης,
γιὰ νὰ γελάσωμεν, νὰ χαρῶμεν;
τί; ὅλο μέσα θὰ καρτερῶμεν;
Τὴν μὲν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον
ἕως 'ς τὰς δώδεκα μὲ βιβλίον,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

2019

τὸ δὲ ἐσπέρας νὰ ξενυκτίζω,
νὰ καλαμιάζω, νὰ μασουρίζω;
ἐγὼ, μητέρα μου, νὰ σ' εἰπῶ,
πολὺ δὲν τ' ὄχω αὐτὸ σκοπό.

Μήτηρ

Ἄλλὰ, κορίτσι μου, νὰ σ' εἰπῶ
κ' ἐγὼ δὲν ἔχω πάλιν σκοπό,
εἰς τὰς βεγγέρας νὰ σὲ γυρίζω
κ' εἰς ξένας πόρτας νὰ ξενυκτίζω,
χήρα γυναῖκα μὲ θυγατέρας
τέσσαρας, πρέπει ἴγὼ τὰς ἐσπέρας,
νὰ περιφέρωμαι εἰς τοὺς δρόμους,
νὰ ὑποφέρω φόβους καὶ τρόμους ;
ὦ ! ὄχι· τοῦτο δὲν θὰ τὸ γάνω,
κί' ἂν πρέπη τῶρα νὰ ἀποθάνω·
ὅθεν καὶ φρόνιμα συλλογίσαι,
σκέψου πῶς ἔχεις κί' ἄλλας ἐτίσου,
πρεπὲς ἴσταν ἐσένα πτωχὰς ἀδελφάς,
πολὺ μικροτέρας, ἀλλὰ γνωστικὰς.
Αὐτὰς ὅθεν μόνον αὐτὰς νὰ σ' εἰπῶ,
ἀπειθεστάτη κόρη, αὐτὰς θ' ἀγαπῶ·
διότ' ἐνῶ ἔπρεπεν ἐσὲ τὴν μεγάλην
νὰ ἔχουν παράδειγμα, ἐσὺ παραζάλην
μὲ φέρεις μὲ πόνον
ψυχικόν, ὅθεν σηκώνω
μητρικὴν φιλοστοργίαν,
χωρὶς ἀργοπορίαν,
ἀπὸ σέ, ἀπειθεστάτη,
θυγατερ ἀφρονεστάτη.

Εὐδοξία

Θεέ μου ! τί ἔλεγαμεν καὶ τί ἐζητοῦμεν ;
τί συζητούσαμεν καὶ τί συζητοῦμεν ;
Καλὰ λέγουν τὰ λόγια ὁμοιάζουν κεράσια·
ἀλλὰ, ἀδελφή μου, ἡμεῖς τὰ κοράσια

τὰ λόγια μας ἴγια νὰ ἔχωμεν πρέπει,
εἰ δ' ἄλλως, ὁ τρόπος αὐτὸς παρεκτρέπει
καὶ σένα, καὶ μένα, καὶ ὅστις τὸν ἔχει,
καὶ τέτοιο κορίτσι πολὺ κατατρέχει,
κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος,
κι' ὁ μικρὸς κι' ὁ μεγάλος.

— Τί εἶπες ; τί ἔκαμες ; τί λέγεις ; στοχάσου,
εἰ δ' ἄλλως καὶ φύγε, καὶ λείψε καὶ χάσου·
τοιαῦτα ἂν λέγῃς τὴν μητέρα μας λόγια,
ς' ἐκείνην δὲν μένουν παρὰ μυρολόγια.
Ἄ ! . . κλαίεις ! Θεέ μου, τὸ ἔλπιζα τοῦτο·
μετανοεῖς, καθὼς βλέπω· ἰδοὺ το, ἰδοὺ το.

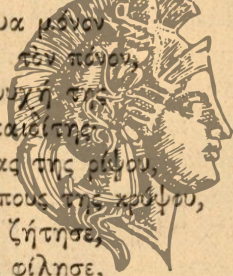
(Κλαίει καὶ κρῖπτει διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της)

Πλὴν δάκρυα μόνον
δὲν παύουν ~~τὸν πόνον,~~
ποῦ ἔχ' ἡ ψυχὴ τῆς
γιὰ σέ τὸ παιδί της
ς' τοὺς πόδας της στέφου,
ς' τοὺς κόλπους της κούφου,
συγχώρησιν ζήτησε,
τὸ χέρι της φίλησε,
εὐθὺς ταπεινώσου,
ἔλπιτον, σώσου.

Ἄριάδην. Ἄδελφή μου, σέ ἀκούω,
εἰς κέντρα πλέον δὲν προσκρούω·
ἰδοὺ πίπτω, ἰδοὺ κύπτω
καὶ τὰ χερίά της νίπτω
μὲ τὰ δάκρυα ποῦ χύνω,
δὲν θέλω ἀπειθῆς νὰ μείνω (ποιεῖ μετάνοιαν)
— ὦ μητέρα, τὸ παιδί σου
σπλαγχνίσθητι, λυπήσου,
ἔσφαλα, ἔπταισα πολὺ,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Μήτηρ ὦ! σὺ εἶσαι πολὺ καλή.
Χάριν μεγάλην καὶ πολλήν

(ὀδεῖ τὴν χεῖρά της πρὸς ἀσπασμῶν)

γνώριζε πρὸς τὴν ἀδελφήν,
ἐξ' αἰτίας αὐτῆς μόνης
τὴν κατάραν μου σηκόνεις
ἀπ' τὴν μικράν σου κεφαλὴν,
κι' ἀντ' αὐτῆς εὐχὴν καλήν
θὰ σοὶ δώσω,
ὅταν νοιώσω,
πῶς τελείως διορθώθης
καὶ μὲ τὰ ἔργα σ' ἠθωώθης·
πρὸς τὸ παρὸν ὅμως συγκινώμενη
παραχωρῶ σοι, καὶ τὴν γνάμην
αὐτὴν ποῦ ἔχεις πρὸς ἀλλοτρίαν
παρακαλῶ, καὶ νῦν συλαστής
εὐπειθεῖαν μεγίστην,
ὑπακοὴν ὑψίστην,
ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσ,
εἰς τὰ λόγια τῆς μητρὸς.

ΙΑ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Καὶ δεύτερος διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

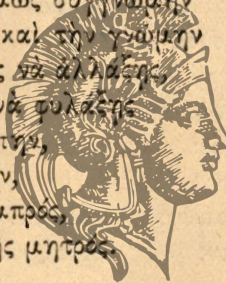
ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ [συμμαθηταί].

Συστήσασθαι ἑορτὴν ἐν ταῖς πυκάζουσιν, ἕως
τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου. (Ψαλμ. 118)

Θεόκριτος Πέρυσι ἴσάν καὶ σήμερα
ἴς τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀνήμερα,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ὁμοίαν τελετὴν
ἴς αὐτὴν τὴν ἑορτὴν,
ἐκάμαμεν μεγάλην,
ὅπως καὶ τῶρα πάλιν·
μᾶς εἶπε δ' ὁ διδάσκαλος· ἢ καθ' αὐτὸ αἰτία
ποῦ μαζευόμεθα ἐδῶ, τίς εἶναι καὶ ὅποια.
Ἄλλ' ὅμως ὁ ἀνόητος ἐγὼ καὶ ἀπρονόητος
δὲν πρόσεχα διόλου καὶ δὲν ἤκουσα καθόλου
οὐδὲ ἓνα λόγον μόνον,
διὸ καὶ ἡ ψυχὴ μου πόνον
μέγαν ἔχει, καὶ τὸ λέγω,
καὶ μὲ ἔρχεται νὰ κλαίγω.

Ἐὰν κανεῖς λοιπὸν ἴσως καλὸς συμμαθητὴς
ἤκουσεν ὅλα, ἄς μὲ εἴπῃ κ' ἐγὼ ἀκροατὴς
θὰ γίν' ἀπεφασιστικῶς
καλὸς προσεκτικῶς.

Ἄφου ὑποσχεσάμην πολὺ ὅτι προσεκτικῶς
θὰ γίνῃς, ἐγὼ θάσ' ἐγὼ καὶ ἄκουσέ το πῶς
ὠμίλησ' ὁ διδάσκαλος, τί εἶπε, καὶ γιατί,
πανδῆμως ἐορτάζεται αὐτὴ ἡ ἑορτὴ.

Μάλιστα δὲ τὰ σχολεῖα
κι' ὅλα τὰ διδασκαλεῖα
ἐορτάζουν καὶ τιμῶσι καὶ φαιδρῶς πανηγυ-

[ρίζουν,

τοὺς τρεῖς μεγάλους ἱεράρχας, οἵτινες πολὺ
[κλείζουν

τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ μητέρα Ἐκκλησίαν,
διότι τὴν διδασκαλίαν εἶχον οὐράνιον, ἐξαισίαν.

Κ' ἐγὼ! κανὲν ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἤκουσα! τί μέτρα;
τί κεφαλὴ ἀπρόσεκτος τί σίδερο τί πέτρα;

(κτυπᾷ ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν του)

Ἄλλ' ὅμως, φίλε ἄκουσον· τί τόσον τὰ σχολεῖα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Θεόκριτος

τιμῶσι κ' ὑπολήπτονται αὐτούς ; τί μεγαλεῖα;
 χαρίζουν καὶ δωροῦσι
 καὶ τὸ πᾶν ἀνακυκοῦσι,
 σὰν τὴν σήμερον ἡμέρα,
 καὶ πληροῦσι τὸν αἰθέρα,
 μὲ λόγους κ' ὀμιλίαις,
 κ' ἡ ἐκκλησία μὲ ψαλμωδίας ;

Νικόλαος Πλήν, φίλε, δὲν ἤκουσες τί εἶπον 'ς τὸ ἄσμα ;
 τί γίνεσαι τόσο ἀπρόσεκτον πλάσμα ;
 'ς τὸ ἄσμα ἂν πρόσεγες, πολλὰς ἐρωτήσεις
 δὲν θά 'καμνες τώρα, ἀλλὰ ἀποκρίσεις
 θά εἶδες κάλλιστα, ὡς τώρα κ' ἐγώ,
 τί δ' ἔψαλλον 'ς τὸ ἄσμα τοῦ ναὶ στοῦ πῶ.

[Πρώτη στροφή ἄσματος, πρὸς τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας]

(ἴδε ὡδὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἢ φωνὴ διὰ τῶν λειτούργων ΤΡΙΩΝ ἹΕΡΑΡΧΩΝ

[γῶν της
 εἰς ἑορτὴν μᾶς προσκαλεῖ Τριῶν Ἱεραρχῶν της,
 φωστῆρων ἀγλαῶν της,
 οἵτινες εἰς λιμένα τὸ σκάφος της αὐτὸ
 ὠδήγησαν προθύμως ἐν τῷ δεινῷ καιρῷ».

Θεόκριτος Ἐν τῷ δεινῷ καιρῷ ;
 μὲ κάμνεις κ' ἀπορῶ.

Νικόλαος Μὴ ἀπορῆς, ἀλλ' ἄκουσον τί λέγ' ἡ ἱστορία
 αὐτὴ ἡ 'κκλησιαστικὴ· ἦτις καὶ ἀπορία,
 αἶρ' ἐκτοῦ μέσου, ἂν ὑπάρχ' καὶ λέγ' οἱ ἱεράρχαι
 οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἐνήργησαν, καὶ οἱ αἰρεσιάρχαι
 κατέπεσαν κ' ἠσχύνθησαν, καὶ τοῦ Θεοῦ ὁ

[λόγος

ὑπεστηρίχθη σθεναρῶς, διὸ καὶ θεολόγος
 ἐκλήθη ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός,

ὅστις εἰς βασιλεύουσαν κληθεὶς τότε, δεινῶς
λίαν κατεπολέμησεν αἵρέσεις τοῦ Ἀρείου
κηρύττων τὴν θεότητα Σωτῆρος τοῦ Κυρίου.
Θεόκριτος Ἐπίεσθην· ἀλλά, φίλτατε, ἐξ ἄλλου τὰ σχο-
[λεῖα

τί τόνον ἐορτάζουσι καὶ τὰ διδασκαλεῖα ;
Νικόλαος Ναι, τὰ σχολεῖα βέβαια ; διότ' αὐτὰ καὶ μόνα
κατέστησαν αὐτοῦς δεινοῦς, πλὴν τώρα κηδε-
[μόνα
ἐκαστον τούτων θεωροῦν, καὶ τὰ συγγράμμα-
[τά των
τροφὴν πνευματικὴν καλὴν ἔδοι γὰρ τὰ παι-
[διά των

οἱ γονεῖς τὰ θεωροῦν, οἱ τῆς ὀρθοδοξίας,
τὰ δόγματα κατέχοντες τῆς ἀληθοῦς θρησκείας·
διὰ τοῦτο καὶ προστάτας τῶν σχολείων θεω-
ροῦσι,
διότι πίστιν καὶ παιδείαν εἰς τοὺς λόγους των
κρατοῦσι·
τοῦτο καὶ τοῦ ἀπαιτήτος μας ἡ ἀκόλουθος εἰσροφή
τὸ ἐμφαίνει ἀκριβῶς καὶ μὲ λόγια σαφῆ,
ὡς, ἐξῆς καταλεπτῶς,
κι' ἀκουσον προσεκτικῶς.

[τοῦ ἰδίου ἄτματος στροφή δευτέρα]

«Φωστῆρες ὄντως παμφαεῖς, τῆς Ἐκκλησίας
[στῦλοι
ὑπῆρξαν καὶ ὡς τερνευταὶ τοῦ λόγου των τῆ
[σμίλη,
ὅσα παρέχ' ἡ ὕλη,
ἐκκόπτοντες ἀπ' τὰς ψυχὰς λαοῦ χριστιανικοῦ
ἐπρόσθετον πνευματικὸν ἀντὶ τοῦ ὕλικου.

Θεόκριτος Ἐφωτίσθην, ἐφωτίσθην, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ,
ἰδοὺ τί γνώσεις θὰ ἔστερούμην!! ἂν μὴ προσο-
[χὴ καλὴ
ἐδίδοτο ἐκ μέρους σου, φίλε, συμμαθητά,
ὅθεν κι' ἐγὼ εἰς τὸ ἐξῆς ὄλα τὰ δυνατὰ
θὰ βάλλω, ἵνα προσοχὴ τοὺς λόγους μου, τὰ
ἀκολουθῆ· εἰ δ' ἄλλως πως, τοῦ διδασκάλου
[ἔργα
βέργα
'ς τὴν ράχην μου νὰ μετρηθῆ ἀξίζει ἀληθῶς,
διὰ νὰ γείνω, ὡς καὶ σύ, προσεκτικός, καλός.

→EG←

ΙΒ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΠΡΩΤΗ ΑΜΕΛΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΔΟΗΝΩΝ
ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΟΣ [συμμαθηταί].

Ἄδελφοί μου, ὁ δεχόμενος παιδείαν ἐν ἀμελείᾳ ἔσται
ὡς ὁ φυλάσσων ἐλέγχου ἀποτιθέσθαι. (Παροιμ. ις', 17)

Χαρίλαος Μὲ βλέπετε πῶς χαίρω,
καὶ πόσῃν χαρὰν φέρω;
Μὲ βλέπετε πῶς χαίρω καὶ πόσον χαρωπὸς
φαίνομαι καὶ δὲν εἶμαι ὁ πρῶτῃν σκυθρωπός;
παύσις τῆς συμφορᾶς μου,
κ' αἰτία τῆς χαρᾶς μου
εἶν' ὅτι πλέον ἔπαυσα νὰ ἦμαι ἀμελής,
κ' ἔγεινα τώρα πλέον κ' ἐγὼ ἐπιμελής.
Παύουν λοιπὸν τὰ παθήματά μου,
μανθάνω κ' ἐγὼ τὰ μαθήματά μου·
νηστείαν πλέον καὶ ἐπιπλήξεις
δὲν θὰ ὑφίσταμαι, οὔτε ἐκρήξεις

θυμοῦ διδασκάλου καὶ λόγους πικροὺς
θ' ἀκούω· πῶς χαίρω ; καὶ πόσον μικροὺς
κόπους ἂν ἤθελα κ' ἐγὼ ὑποφέρει,
θὰ ἤμην ὁ τιθὲ καλός, καὶ δὲν θάχα ταῖρι ;

Ἀντώνιος

(δεικνύει τὸν Χαρίλαον διὰ τοῦ δακτύλου)

Αὐτὰ ποῦ ἀκούω νὰ λέγῃ αὐτός,
εἶν' ἄραγ' ἀλήθεια ; εἶν' λόγος σωστός ;
ἂν εἶναι ἀλήθεια καὶ λόγος σωστός,
θὰ γείνη 'ς τὸν κόσμον πολὺ ξακουστός·
ἀμελῆς πέντε χρόνων ! ἀλλάσσει μυαλά,
'ς τὰς φρένας του ἔρχεται, ποθεῖ τὰ καλά.

— Πλὴν ἄς τὸν ρωτήσω νὰ ἴδω τί ἔχει·
ὄνειρεύεσαι, φίλε ; — Σὲ λέγω· τί τρέχει ;

(δείχνει τὴν δεξιὰν πρὸς αὐτόν)

Χαρίλαος

Τί τρέχει, δὲν θέρυεις ; ὁ πρῶην ἀμελῆς
ἐγὼ, φίλε, ἐνεργὸς πολὺ ἐπιμελῆς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

Ἐγὼ μ' ἐπυράτισον προτοῦ νὰ διαβάσω,
καὶ βιβλίο δὲν ἤθελα οἰσίου νὰ πιάσω,
τῶρ' ἤλλαξα γνώμη, καὶ ἄκουσον ποῖα
εἶν' ἡ κυρία καὶ κατ' αὐτὸ αἰτία.

— Μιὰ μέρα ὁ πατέρας
αὐτὸς ἔδωκε πέρας
εἰς τὴν ἀναίδειάν μου
κ' εἰς τὴν ἀμέλειάν μου.

Μὲ εἶπεν, ὦ τέκνον, ἐὰν συνηθίσῃς
τοιαύτην ἀμέλειαν ! αὐτὸ θὰ κερδίσῃς,
πολὺ νὰ κοιμᾶσαι,
ἀνίκανος νᾶσαι·
ἀνάξια νὰ κάνῃς,
πτωχὸς ν' ἀποθάνῃς.

— Ἀλλά, πάτερ μου, τῷ εἶπον, βιβλί' αὐτὰ τὰ
[παιδικὰ

— μέ δίδουν ἄράγ' εὐφυΐαν, ἂν δὲν ἔχω φυσικά;
ἔχι, τέκνον μου, μοι εἶπεν, ἀλλὰ πάντα τὰ
[παιδιά,
ποιὸ ὀλίγο, ποιὸ πολύ, ὅλα ἔχουν εὐφυΐα.

Ἐὰν λοιπὸν διὰ μελέτης θρέψης κ' ἰσχυροποι-
[ήσης
τὴν εὐφυΐαν, τὴν ὁποῖαν σὲ ἐχάρισεν ἡ φύσις,
θὰ δυνηθῆς ἐξάπαντος ἵνα τὴν ἐφαρμόσῃς
εἰς κόσμου πολλὰ πράγματα, καὶ σάρκα νὰ
[τὴν δώσῃς.

Πλὴν ἐὰν ἐξ ἐναντίας πάλιν, ἄνευ βοηθείας
τῆς μελέτης, τὴν ἀφήσῃς κ' ὑποφέρ' ἐξ ἀσιτίας,
τότε γνῶριζε βεβαίως,
δὲν θὰ σὲ συνδράμῃ τελῶς.

Ἄντωνιος

Τί ὠραία συμβουλή! ἀλλὰ λέγε, λέγε, πῶς
τῆς ἐπιμελείας τέλος σὲ ἐφώτισε τὸ φῶς;
ὦ! αὐτὸ εὐθὺς ἀμέσως ἐπαρουσιάσθη μόνον
ἄκουσον δέ, φίλε, πῶς εὐθὺς μετ' ὀλίγον χρόνον
μετὰ τοῦ πατρὸς ἐξῆλθεν αὐτὴν ἐκείνην τὴν
[ἐσπέραν

εἰς περίπατον· καὶ ὅτε ἀπ' τὴν ἀγορὰν μας πέραν
ἐφθάσαμεν, ἐστάθημεν εἰς ἓν σιδηρουργεῖον·
ὁ δὲ πατὴρ διέταξε νὰ ἴδω τί καὶ ποῖον
ὁ σιδηρᾶς τὸτ' ἔκαμνε, καὶ ποῖαν ἔχει δουλειά;

— Φυσᾶ, εἶπον, με δύναμιν ν' ἀνάψῃ τὴν φωτιά.
Τὸτ' ὁ πατὴρ μ' ἠρώτησε· καὶ διὰ τί φυσᾶ;

— ἵνα κρατήσ' θερμότητα, διότι περισσὰ
κάρθουνα βλέπω μελανὰ, τῷ εἶπον παρευθὺς,
καὶ τὸν ψυχρὸν τὸν σιδηρὸν πρέπει νὰ κοκκι-
[νίσῃ.

— Ἄ! ἴσα, ἴσα, τέκνον μου, γνῶριζε καὶ τὸ
[πνεῦμα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ὁμοιάζει, εἶπε, τὴν φωτιά καὶ θέλ' φουσούνας
[ρεῦμα·

εἶναι δ' ἀνάγκη πάντοτε νὰ εἶν ἐγηνερμένον,
εἶναι ἀνάγκη πάντοτε ὑποκεκινημένον
νὰ ἦναι ὅπως κτήσεται τὴν ἐπιδεκτικὴν
δύναμιν τὴν πνευματικὴν καὶ περιεκτικὴν.

Ἡ δὲ μελέτη, γνῶριζε, ἐνέργειαν ὁμοίαν
ἔχει ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἣν ἔχει ἔς τὴν φωτίαν
τὸ φύσημά μας πάλιν,
ἐνέργειαν μεγάλην.

Ἄμέσως τότε ἐντύπωσιν μὲ ἔκαμε τὸ πρᾶγμα,
κ' ἤλλαξα γνώμην καὶ μυαλὰ κ' ἐκεῖν' τὸ
[μέγα τραῦμα,

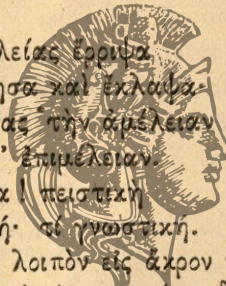
τῆς ἀμελείας ἐρρίψα
κ' ἐθρήνησα καὶ ἐκλαύθην
κι' ἀφήσα τὴν ἀμελείαν
ἀπέκτησ' ἐπιμέλειαν
Τί ὠραία πειστικὴ
συμβουλή· τί γνωστικὴ.

Εὐτυχῆς λοιπὸν εἰς ἄκρον ἦτο 'κείνη ἡ ἡμέρα
εἰς ἐσέ, καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τοιοῦτον ἐν πα-
[τέρα.

Ἄλλὰ πρὸς τούτοις σὲ συγχαίρω, διότι τώρα
[πιμελής
ἔγεινες, κ' ἔπαυσες πλέον νᾶσαι ὁ πρὶν τὰ μέ-
[γιστ' ἀμελής.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἄντωνιος

ΑΘΗΝΩΝ

ΙΓ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Η ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΙΑ

Πατήρ και δύο υιοί του
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἐάν ἀμήτη: ἀμπτόν σου ἐν τῷ ἀγρῷ σου, καὶ ἐπιλάβῃ δράγ-
μα ἐν τῷ ἀγρῷ σου, οὐκ ἐπαναστροφήσῃ λαβεῖν αὐτό. Τῷ
πτωχῷ καὶ τῷ προσπύτῳ καὶ τῷ ὀρφανῷ καὶ τῇ χήρᾳ ἔσται,
ἵνα εὐλογῆσῃ σε Κύριος ὁ Θεός σου ἐν παντί ἔργῳ τῶν χει-
ρῶν σου. (Δευτερ. 24, 19)

Πατήρ Πόθεν ἔτσι ἰδρωμένα
καὶ κατακοκκινισμένα,

ἔρχεσθε, καλὰ ποιῶσα μοι,
πῶς σᾶς κόπτει τῆ καρδιά μου

Νικολ. Πάτερ, ἐτρέχαμε καὶ οἱ δύο
ἵνα σᾶς εἰπωμεν τί καὶ ὅποιον
ἔλαβε χώραν εἰς τὸ χωράφι,
κι' ὡς μαρτυρία, ἴδου ἓν καλάθι.

Πατήρ Ἐνα καλάθι; ἀλλὰ τί σημαίνει;
λέγετε, τέκνα, τί ἔχει σᾶς γένει;
λέγετε γρήγορα· περίεργος εἶμαι,
τὸ πρᾶγμα ἐντύπωσιν μεγάλην ποιεῖ με.

Νικολ. Οἱ θερισταὶ μας ἐνῷ ἐξεθέριζον,
κ' εἰς θημωνίας δεμάτια ἐμέριζον,
εἰς ἓν χωράφι ποῦ ἦτο σπαρμένο
σιτάρι εὐμορφο πολὺ παινεμένο,
δύο παλιόπαιδα, μ' ὀλάνοικτο ἄματι,
μόλις ἐσήκοναν αὐτοὶ τὸ δεμάτι,
ἐσύναζαν, ἄρπαζαν τοὺς στάχους ὅλους
ποῦ ἦσαν πεσμένοι ἐπάνω ἔς τοὺς βῶλους.
Τὰ εἶπον νὰ φύγουν, νὰ λείψουν, νὰ παύσουν,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

συλλέγοντα στάχεις· διότι θὰ κλαύσουν,
ἐκεῖνα ἐπέμενον κ' ἐσύναζον πάλιν·
πλὴν τότε ἐθύμωσα κ' εὐθύς παραζάλην
κ' ἐγὼ τὰ προξένησα καὶ ἄκουσον πάλιν.

— Εὐθύς τὸν σκύλον κατ' αὐτῶν μὲ μῖαν φωνὴν

[μεγάλην
παρώρμησα, καὶ τὸ καλάθ' ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην
ἀφήσαντα ἐτράπησαν ἀμέσως εἰς φυγὴν,
καὶ ἔκλαιον κ' ἐφώναζον, καὶ μέσα εἰς πηγὴν
προφθάσαντα ἐρίφθησαν· ἀλλὰ κι' ὁ σκύλος

[πάλιν,
διώκτης μέγας, τρομερός, γνώμην δὲν εἶχεν ἄλλην
παρὰ καὶ μέσα εἰς τὴν πηγὴν νὰ πέσῃ νὰ τ' ἀρ-

[πάσῃ·
πλὴν φώναξα, καὶ στάθηκε, πρὶν εἰς τὴν πηγὴν

[νὰ φθάσῃ·
Αὐτὰ, πατέρα, πάθαιμ ἡμεῖς αὐτὰ τὰ πάθη,
ἐκείθεν δὲ προέρχεται καὶ τοῦτο τὸ καλάθι.

[ἔφηκε αὐτὸ ἐπὶ τῆς γραπίδος]

Ἄθανάσ. Φιλονεικίαν ἔχομεν, ἡμᾶς δὲ δικαστὴν,
πάτερ, θὰ διορίσωμεν, τὴν δίκην δὲ σωστὴν
θὰ θεωρήσῃς· καὶ θὰ πῆς τὸ δίκαιον τίς ἔχει,
διότι τὰ πτωχόπαιδα πολὺ τὰ κατατρέχει
ὁ ἀδελφός κι' ἀλύπητα, ὅπως καὶ τώρα πάλιν
ἐφέρθη· καὶ πολὺ σκληρὰ κάτω ὑπὸ τὴν μα-

[σχάλην
ἤρπασε τὸ καλάθι των, τὸν σκύλον παρορμήσας
ἐπάνω των, τοὺς στάχεις δὲ ἐδῶ κ' ἔκει σκορ-

[πίσας,
ἔφερον εὐκαιρο καλάθι, χωρὶς νὰ ἔχη τύψι
τοῦ συνειδότος, κ' εἰς πηγὴν δύο πτωχὰ νὰ ρίψῃ,
τὸ νόμισε κατόρθωμα μεγάλο καὶ τὸ λέγει,

ἐνῶ δι' ἅπαντα αὐτὰ τὸν ἔπρεπε νὰ κλαίῃ.
Νικόλ. Πλήν, πάτερ, αὐτὰ σύναζαν τοὺς στάχεις ξεύ-
[ρεις πῶς ;

Πατήρ. ἴπὸ δέκα ! κι' ἀπὸ εἴκοσιν ! ἀπ' τὸ χωράφ' ἐντός.
Ἔ τέκνον, εἶσαι ἄδικον, ἄδικον, δυστυχῶς,
ὁ δ' ἀδελφός σου δίκαιος, ὁ τόσον ὀπλαγχνικός.
Τοὺς θεριστάς δὲ γνῶριζε, ἐγώ, ὅσα σκορπίζου
στάχια, τοὺς διέταξα νὰ μὴ τὰ συναθροίζου,
ἀλλὰ ν' ἀφίνου τοὺς πτωχοὺς νὰ τὰ καλοσυ-
[νάζου,
αὐτοὶ δὲ νὰ καμόνωνται ὅτι δὲν τοὺς κυτάζου·
διότι ἔξυρεις αἱ Γραφαὶ τὸ τί ἐμπεριέχου ;
τὸν ἄρτον, λέγου, μοιράζε μ' ἐκείνου ποῦ δὲν
[ἔχου.

Ἐνδύετε δὲ τοὺς γουνοὺς μὲ τὰ ἐνδύματά σας,
καὶ δέχεσθε εὐσπλαγχνικῶς ἔς τὰ ὑποστατικά
[σας.

Ἄθαν. Ὄταν δὲ ἐξ ἄλλου μεροῦς θέρος ἔχετε, μάς λέ-
[γου,
ὅσοι στάχεις τῶν χειρῶν σας πίπτουσιν, ἄς μὴ
[συλλέγου

τὰ δικά σας χέρια πάλιν, ἐπιστρέφοντα ὀπίσω,
ἀλλὰ ἔς τοὺς πτωχοὺς ἀνήκου, λέγετε, καὶ θὰ
[τ' ἀφήσω,

ἢ δ' εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι μεθ' ὑμῶν,
ἔς τὰς πράξεις σας, ἔς τοὺς λόγους σας, ἔς τὰ ἔρ-
[γα τῶν χειρῶν.

Ἄθαν. Ἐπάνω κάτω τὰ αὐτὰ ἔς αὐτὸν κ' ἐγώ, πατέρα,
ὠμίλησα· ἀλλ' εἶπέ μοι ὅτι ἀκόμη πέρα
θὰ τὰ διώξῃ, ἵνα μὴ τοιαύτην πλέον τόλμη
τολμήσωσι, καὶ ἔλθωσι κ' εἰς τὸ ἄλῶν' ἀκόμη.
Ἐν τούτοις ἐνθυμήθητι, τί λέγ' ἡ ἱερά,

τῶ εἶπον, ἱστορία, σαφῶς καὶ καθαρά ;
Ἵτι καὶ ὁ Βοδζ τὴν Ροῦθ νὰ σταχυολογῇ
διέταξεν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ· κ' ἡ ἐκλογή
ἐκτοτε ἔγειν' εἰς αὐτὴν καὶ ἔλαβε συμβίαν,
πλούσιος ὢν, αὐτὴν πτωχὴν, σώζει ἀπὸ πτω-
[χείαν.

(Δύο παιδία λαμβάνοντα τὸ πρόσωπον τῶν πτωχῶν παιδίων
καὶ ἐρχόμενα πλοσίον κρούουσι διὰ ῥάβδου τὴν τράπεζαν).

Πατήρ Ἡ θύρα κρούει, τέκνα μου, τίς εἶναι ; τί ζητεῖ;
Παιδία Ἄνοιξατε δύο πτωχά, ἄρχοντες προεστοί.

(ἀμρότερα ὁμοῦ)

Εἴμεθα ὄρφανὰ παιδιὰ, κ' εἴχαμεν ἐν καλάθῳ,
ἀλλ' ὅμως μᾶς το πῆρανε, κ' ἐδῶ ἔχομεν μάθει
τὸ ἔφερον ἓνα παιδί, ἐν ἀρχοντοπαιδιάκι.

Ἰδαῦτο, νατο, τοῦτο ναὶ· δὲν ἔχ' οὔτε σταχάκι·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
(τὸ ἐν ἑξῆσιν λαμβάνει τὸ ἐπι τῆς τράπεζης καλάθῳ καὶ ἀναπο-
δογυρίζων αὐτὸ λέγει: Δὲν ἔχ' οὔτε σταχάκι, συγχρόνως δὲ κλαίουσι).

Πατήρ Μὴ κλαίετε, καλὰ παιδιὰ, κ' ἐγὼ θὰ τὸ γεμίσω
σιτάρι τὸ καλάθῳ σας· καὶ θὰ τὸ τιμωρήσω
ἐκεῖνο τ' ἄσπλαγχο παιδί, ποῦ πῆρε τὸ καλάθῳ,
καὶ σκόρπισε τὰ στάχυσά σας, καὶ χίλια τόσα

[πάθη

ἔφερε 'ς τὸ κεφάλῳ σας τὸν σκύλον παρορμήσας
ἐπάνω σας, ὡς ἔμαθον· ἀλλ' ὅμως ὁ τολμήσας
αὐτὸς εἶναι, καὶ βλέπετε ; μετανοεῖ καὶ κλαίει,

(δεικνύει αὐτὸν)
(κλαίει)

Παιδία καὶ κολυμβᾶ εἰς δάκρυα κ' εἰς λύπας μέσα πλέει.
ἽΩ ! Ἐὰν κλαίῃ δι' αὐτό, ἡμεῖς τὸν συγχω-
[ροῦμεν.
Εἰς συγχωρήσεις πλούσιοι εἴμεθα κ' εὐποροῦμεν.

Νικόλ. Πάτερ, συγγνώμην! δὲν βαστώ. ὦ! τί καλὰ
[παιδιά;

(Ζητεῖ τὴν χεῖρα τοῦ πατρός)

ἐνῶ ἐγὼ τὰ ἐβλαψα, ἐκεῖνα οὐδεμίαν
ἐχθραν φυλάττουν κατ' ἐμοῦ! ὦ! ἔσφαλα με-
[γάλως

κακοποιήσας ἄκακα παιδιά. ὦ! τί σάλος
μέγιστος συγκινήσεων ἠγέρθη 'ς τὴν ψυχὴν μου!
Πατήρ Τέκνον, σὲ συγχωρῶ κ' ἐγὼ, καὶ ἔχε τὴν εὐ-
[χὴν μου.

εἰς τὸ ἐξῆς δὲ νᾶσαι πρέπ' πολὺ προσεκτικός,
κ' εἰς τοὺς πτωχοὺς νὰ φέρεσαι πολὺ εὐσπλαγ-
[χνικῶς.

ΙΔ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ Η ΦΕΛΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ, ΞΕΝΟΦΩΝ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΕΠΑΜΙΝΩΝΙΔΑΣ

[συμμαθηταί].

Ὁ ἐλέγχων μετὰ παρησίας
εἰρηνοποιεῖ (Παροιμ. 10, 10).

Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις
τοῖς ἀκάροισι τοῦ σκότους μάλ-
λον δὲ καὶ ἐλέγχετε. (Ἐφ. Β', 11)

Ἄνδρέας Ἐδῶ ποῦ κάθημαι, παιδιά,
θυμήθηκα, πῶς μιά φωλιὰ
ξεύρω, καὶ ἔχ' ἀυγάκια,
ἴσως δὲ καὶ πουλάκια,
θὰ εὔγηκαν ὡς τώρα,
κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα
κατάλληλος, παιδιά,
νὰ πιάσωμεν πουλιὰ.

- “Οποιος λοιπόν μ’ ἐμένα
ἔλθῃ, θὰ πάρῃ ἓνα
μικρό, μικρό, πουλάκι
ἔπο μέτ’ ἀπ’ τὸ φωλάκι.
- Ξενοφῶν Ἐγὼ θὰ ἔλθω· καὶ νὰ σᾶς εἶπω,
ἔπο τέτοια πράγματα ποτέ μου δὲν λείπω.
- Ἰωάννης Κ’ ἐγὼ θὰ ἔλθω· ἀλλὰ ποῖος ἄλλος ;
Ἐπαμιν. “Οστις θὰ ἦναι τρελλὸς πρὸ μεγάλος.
- Ἰωάννης “Ω ! νὰ ὁ ἅγιος· ἰδέτε δά, φίλοι (δεικνύει αὐτὸν)
προχθὲς ἀπ’ τὸν οὐρανόν, προχθὲς μὲ ζεμπίλι
κατέβη ὀλόσωμος· ὦ ! τί ἀθωότης ;
“Ω ! τί ἴσπλαγχνικὴ ψυχὴ ; ὦ ! τί ἀγιότης ;
- Ἐπαμιν. Τὰ περιπαίγματα ἀφῆσε πίσω
καὶ πρόσεξόν μοι νὰ σ’ ἐγθυμίσω,
τί ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ μάθημά μας
πρόπροχθὲς εἶπε, καὶ ὅτι δικὰ μας
εἶναι ἓν γένος ζῶσα πτηνά,
ἀλλ’ ὅμως σὺδέποτε σὺδὲ πουθενὰ
δὲν καταστρέφουσι μικροὺς νεοσσούς,
ἀλλὰ τοὺς ἀρίνουσι πολλοὺς περισσοὺς,
νὰ λάβωσι μέγεθος καὶ νὰ πτερωθῶσι·
ἡ δὲ σεβαστὴ ἀρχὴ θὰ τιμωρηθῶσι,
λέγει, σαφέστατα πᾶς ὅστις τολμήσῃ
Ἄπριλη καὶ Μάϊ ἵνα κυνηγήσῃ
λαγούς, περδίκια καὶ ἄλλα πτηνά,
φυλακὴν, πρόστιμον, καὶ ἄλλα δεινὰ
θὰ ὑποφέρῃ καὶ θὰ ὑποστῇ,
καὶ εἶναι διάταξις ὀρθὴ καὶ σωστή.
- Ἀνδρέας Θεέ μου ! κυτάξτε τον πῶς ὄλα φυλάττει
ἔσπὸν νοῦν του καλῶς; καὶ πῶς μᾶς τὰ πλάττει;
πλὴν γνώριζε, φίλτατε, τοιαῦτα πτηνάρια
ἡμεῖς ὅταν πιάνωμεν, ἡμεῖς τὰ παιδάρια;

κανείς δὲν μᾶς ἐρωτᾷ, ἀλλ' οὔτ' ἐξετάζει
ἂν ἓνα τὸ πιάνη καὶ ἄλλο τὸ σφάζη·
ἂν ἓνα μὲ μιὰ κλωστή τοῦ δέν' τὸ ποδάρι
κι' ἂν ἄλλο μέσ' 'ς τὸ κλουβὶ τὸ τρέφη σιτάρι.

Ἐπαμιν. **Ναί**, πλὴν ἤξεύρετε ὀπόση ζημία
ἐκ τούτου προέρχεται εἰς τὴν γεωργία,
εἰάν ὄλα τὰ παιδιὰ ἡμᾶς μιμηθῶσι,
καὶ ὄλ' ἀπὸ ἓν πουλὶ 'ς τὰς χεῖρας δεχθῶσι ;
ᾠ ! μάθετε τότε πᾶν ὅ,τι σκωλήχιον
ὑπάρχει 'ς τὴν γῆν μας, καθὼς καὶ ζούφιον,
πουλάκι δὲν θάχῃ νὰ τὸ κυνηγήση,
καὶ τότε τὸ ἔντομον κι' αὐτὸ θὰ τολμήσῃ
νὰ εὔγῃ νὰ φάγῃ πᾶν ὅ,τι ὁ καιρὸς
τὸ δώσῃ 'ς τὸ στόμα· ὁ δὲ κηρυρὸς
θὰ κλαίῃ σιτάρι, θὰ κλαί' ἴστωρικά,
θὰ κλαίῃ τὰ ὄσπρια καὶ τὰ λαχανικά.
Νομίζω ὅ' ὅτι ὄλ' αὐτὰ τὰ ἔξεύρετε ἐν μέρει,
πλὴν δὲν τὰ ἐφαρμόζετε, ὅιστι δὲν συμφέρει.

Ξενοφῶν ᾠ φίλτατε, προβλεπτικὸς 'ς τὰ πάντα ὄλα εἰ-
[σαι,
καὶ ὄλα καλῶς, κάλλιστα, βλέπω τὰ ἐνθυμεῖ-
[σαι.
Ναί, τῶρα τὰ θυμήθηκα κ' ἐγὼ καλῶς· κ' ἐν
[τάξει
μᾶς τᾶπεν ὁ διδάσκαλος· εἰάν δὲ μᾶς κυτάξῃ
νὰ ἔχωμεν 'ς τὰς χεῖράς μας 'πὸ ἓν πουλάκι
[ὄλοι,
εἰς τέτοια ἐφαρμόζεται θὰ μᾶς εἰπῇ τὴν σχόλη;
Αὐτὰ, θὰ 'πῇ, σᾶς δίδαξα εἰς τὸ περὶ πτηνῶν
μάθημα, ὅταν ἤλθομεν εἰς τὸ περὶ κτηνῶν ;
ᾠ ! τέτοια μὲν ἐπίπληξιν ἐγὼ δὲν ὑπομένω·
μάλιστα ἀπὸ διδάσκαλον ! λειποθυμῶ ! πεθαίνω !

Ἰωάννης Κ' ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ, παιδιᾶ,
ἔτσι ὅσ᾿ εἶναι ἡ δουλειά,
ἔτι τὸ τώρα παραιτοῦμαι
καὶ συγγνώμην ἔξαιτοῦμαι,
ἔὰν κανένα μὴ τακτικόν,
ἀπρόσεκτον ἢ καὶ πειρακτικόν,
λόγον ὠμίλησα καὶ ἐξεφράσθην,
πταί' ἢ φωλιά, γι' αὐτὴν ἔελογιάσθην.

Ἀνδρέας Ἄλλ' ἐγὼ ὁ πρῶτος, πρῶτος,
ποῦ σᾶς ἔσυρα ἔς τὸ σκότος ;
αὐτὰ ἀκούσας ἐφωτίσθην
καὶ ἀρκούντως κατεπίσθην.
Ὅθεν πουλάκι ποτὲ θὰ πιάσω,
οὔτε φωλίτσα ποτὲ θὰ χαλάσω·
διότι, ὡς βλέπω, ἔς τὴν γεωργίαν
προξενεῖ τεύτο μεγάλῃν ἔημιαν.
Ἢσαν δὲ τὰθῆ ἡ γεωργία,
ἐκλείπει ἢ ἀπασα τοῦ εὐτυχία.

ΙΕ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΠΡΩΙΝΟΣ ΥΨΗΛΟΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΙΟΝ ΑΥΤΗΣ.

Μὴ δώσης ὕπνον σοῖς ὄμμασι, μὴδὲ νυστάξωσι τὰ βλέφαρά σου,
ἵνα σώξῃσαι ἀπὸ πάσης ἀπορίας (Παροιμ. 6. 4.)

Ἐνδύεται διερρηγμένα καὶ ρακώδη πᾶς ὑπνώδης. (Παροιμ. 23. 15)

Θυγάτρ. Ἀπὸ πολλοῦ ἐπιθυμῶ, μητέρα, νὰ σ' ἐρωτήσω,
πλὴν συστελλόμεν-τώρα δὲ τοῦτο θὰ τὸ τολμήσω.

Διατί τόσον ἔνωρις σηκόνεσ' ἀπ' τὴν κλίνη ;
ποιὸς σὲ βιάζει, μητέρα μου, αὐτὸ ἔτσι νὰ γείνη ;
'Ἐάν ἐγὼ σὰς βεβαιῶ, ὦ ! ἤμην ἐλευθέρα
νὰ κάμν' ὅ,τι μ' εὐχαριστεῖ, ὅπως δὰ σεῖς, μητέρα,
θὰ ἔμενον 'ς τὴν κλίνην νὰ γλυκοκοιμηθῶ
τὸν πρωῒνὸν τὸν ὕπνον, ἀντὶ νὰ σηκωθῶ.

— Ναι τοῦτο θὰ τὸ ἔκαμνον, ἂν ἤμην ἐλευθέρα
νὰ κάμν' ὅ,τι μ' εὐχαριστεῖ, ὅπως ὑμεῖς, μητέρα.
'Ἐνῶ σεῖς ἐξεναντίας ἢ αὐγὴ μόλις φανῆ,
καὶ τὸ πρωῒνόν των ἄσμα μόλις 'ποῦν οἱ πετεινοί,
ἐγείρεσθε τῆς κλίνης σας καὶ πλέον δὲν κοιμᾶσθε,
κι' ἀπὸ τοῦ ὕπνου τὸ γλυκὺ ποτέ σας δὲν νικᾶσθε.

Μήτηρ ὦ τέκνον μου, ἀληθινὰ κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ πολ-
[λάκις
εἰς ὕπν' ἀνάγκ' εὐδίσκομαι, προστίμων δ' ἀπειράκις

τῆς κλίνης νὰ μὴ σηκωθῶ,
ἀλλὰ νὰ γλυκοκοιμηθῶ.

Πατήρ. Πλὴν τότε, μητέρα μου, πόσον πολὺ πρωῒ
τί σηκώνεσθε τῆς κλίνης ; εἰς ἐπιρροή
σὰς ἀναγκάζει εἰς αὐτὸ, ἐνῶ σεῖς ἐλευθέρα
εἴσθε, καὶ εἰς τὴν κλίνην σας καθ' ὅλην τὴν ἡμέρα
νὰ μένετ' ἤμπορεῖτε
καὶ νὰ χρονοτριβῆτε ;

Μήτηρ Ἄλλ' ἠξεύρετε, φιλτάτη, ὅτι ὅλης τῆς ἡμέρας
τὸ διάστημα αὐτό, μόλις μέχρι τῆς ἑσπέρας
μὲ ἀρκεῖ, νὰ ἐκπληρώσω ὅλα τὰ καθήκοντά μου,
καὶ ἂν πρωῒ δὲν σηκωθῶ, ὅλα ὅσα εἰν' κοντὰ μου,
ἔργα καὶ σπιτοδουλειαὶς, ἐκκρεμῆ θὰ μείνουν πάντα,
καὶ πρέπει τότε ἑκάστ' ἡμέρα νὰ ἔχη ὥρας ὡς
[τριάντα ;
κατὰ συνέπειαν κακῶς θὰ ἔπραττον, ἐάν 'ς τὴν
[κλίνην

κοιμώμην ὕπνον πρωϊνόν, ἡδ' ἔργασία 'πίσω μείνη,
ἴσως δὲ κι' ἀτελείωτος καὶ κακοκαμωμένη,
νὰ κάμνη δὲ κακὸν οὐδεὶς ἐλεύθερος δὲν μένει.

— Ἄλλὰ κ' ἐξ ἄλλου πάλιν μέρους ὁ πρωϊνὸς ὁ ὕπνος,
[φίλη,
βλάπτει πολὺ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ ἕκαστος ἡμῶν
[ὀφείλει,

πρωί, πρωί, πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος νὰ σηκωθῇ,
ἀνθέλῃ καὶ ὑγείαν ν' ἄχῃ, κι' ἀπ' ἀσθενείας νὰ σωθῇ.
Διότ' αἱ ἀναθυμιάσεις τῆς κλίνης λίαν βλαβεραὶ
αἱ πρωϊναί, μάθε πῶς εἶναι, μάλιστα δὲ φαρμακεραὶ
' ἐκεῖνον ὅστις, ἐξυπνήσας πρωί, μένει ἐν τῇ στρω-

[μνῇ,
κυλιέται, καὶ δὲν κοιμάται τί βλαβερά ἐπιμονή,
καὶ εἰς τὸ πνεῦμα κ' εἰς τὴν ὑγείαν ;

Διό, φιλτάτη, ποτὲ φαρμακίαν
ἡμέραν ἐστῆς εἰς τὸ στρώμα
μὴ μένης, κ' ἤθευρέ θαι χρῶμα
κόκκινο θ' ἄχῃ, πάντοτεινά,
μάγουλα κόκκινα ροδινά.

Θυγάτ. ὦ μῆτερ, μῆτερ, μ' ἕκαμες ἀπ' ὄνειρο μεγάλο
ξυπνήσασα νὰ θυμηθῶ ὅτι μεγάλως σφάλλω.
διότ' αὐτὰ καταλεπτῶς ποῦ μ' εἶπες ὅλα τώρα
μᾶς τᾶπεν ἡ δασκάλισσα· ἡ πρωϊνὴ δὲ ὥρα,
μᾶς εἶπεν, εἶν κατάλληλος καὶ γιὰ νοσητικὴν
μελέτην, καὶ τὴν δύναμιν τὴν διεγερτικὴν,
τὸ πνεῦμα τότε ἔχει
μεγίστην, κι' ὄλο τρέχει,
καὶ εὐκόλα μανθάνει,
χωρὶς νὰ τὰ ξεχάνῃ.

Μήτηρ ὦ! τί ὠραία καὶ καλὴ! ὦ! πόσον ὀρθοτάτη!
διδασκαλία κ' εὐστοχος; διὸ καὶ σύ, φιλτάτη,

νά τήν φυλάττης ὄσω ζῆς,
καί νά σηκώνεσ' ἐνωρίς.

ΙΓ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Η ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ [8 ἐτῶν], ΕΛΕΝΗ [5 ἐτῶν]

καί ὁ ἀπεσταλμένος ὑπηρέτης.

Μή τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλά [Ὁρφανὸν καὶ χήραν ἀναλήψεται (Ψ. 146)
καὶ πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προ-
σευχῇ, κἀκεῖνοις λήψεται (Ματθ. 21, 22)]
καὶ τὰ ἐτέρων ἕκαστος. (Φιλίπ. Β')

[Ἡ χήρα μήτηρ προσευχόμενη ἐμπροσθεν εἰκονοστασίου]

Μήτηρ Σ' τήν δέησίν μου, ἔμοιγε, κλίνον τὸ οὖς σου,
μόνη 'ς τὸν κόσμον ἔμεινα ὡς μαραμμένον κρίνον.
Γονεῖς δὲν ἔχω· πέθανον πρό ἕξ ἐπτὰ ἐτῶν,
ἐν' ἀδελφὸν μονάκριθον καὶ αὐτὸν ξενιτευτόν,
ποῖά πόλις τὸν φιλοξενεῖ, ποῖά χώρα ἢ χωρίον;
τὸ ἀγνοῶ διὰ παντός· πλὴν καὶ μοναστηρίων
οἱ τοῖχοι ἴσως πρό πολλοῦ ἰσόβιον μακρὰν
φιλοξενίαν δίδουσι 'ς αὐτόν· κ' ἐγὼ πικρὰν
ζωήν, ἀθλίαν καὶ οἰκτρὰν διέρχομαι, Θεέ μου!
καὶ μάλιστ' ἀφοῦ ἔχασα καὶ σένα, σύντροφέ μου.
Ναί, μόνον Σέ, ἀγαπητὲ σύζυγε, εἶχον μόνον,
εἰς σέ μόνον ἐξέφραζον καρδίας μου τὸν πόνον.
'Αλλὰ καὶ σὺ μὲ πέθανες! καὶ ἔχασα τὸ φῶς μου
καὶ ἔμεινα 'ς τὰ σκοτεινὰ ὀλάρφανη τοῦ κόσμου.
'Ἡ ὀρφανή! δυὸ ὀρφανά! πῶς θὰ τὰ μεγα-
[λώσω;
πῶς θὰ κερδίσω τὸ ψωμί ποῦ πρέπει νά τὰ δώσω;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ὦ! ἡ ψυχὴ σου, σύζυγε, ἐκεῖ 'ς τοὺς οὐρανοὺς
εὐρισκομέν' ἄς μεσιτεύσ' γὰρ μᾶς τοὺς ὄρφανούς.
Ἐδῶ 'ς τὴν γῆν δὲν ἔχομεν οὐδένα νὰ φροντίσῃ
δι' ἡμᾶς τοὺς πάντη ὄρφανούς. λοιπὸν ἄς ἐκζη-

[τήση

ψυχὴ σου ἢ εἰς οὐρανοὺς παρὰ τοῦ παναγάθου
τὸν ἐπιούσιον ἡμῶν, ὦ! ναί, μὴ ἐπιλάθου·
εἰ δ' ἄλλως, ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης, σύζυγέ μου,
ἂν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ δὲν ἔλθῃς, σύντροφέ μου,
καὶ προσπεσῶν δὲν τοῦ εἰπήσ' ὅτι τὰ δύο παι-

[διά σου,

καθὼς καὶ ἡ γυναῖκά σου, οὔτε τὰ κόλυβά σου
ἔχουσι δύο κουκκιά σιτᾶρ' νὰ κάμωσι, Θεέ μου!
χανόμεθ' ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης, σύζυγέ μου,

παραστήσε το πῶ Θεῷ,

καὶ δὲν ἔγω γὰρ σβῆθῶ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

(Κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τῆν Ἑλένην κλαίουσαν, καὶ βλέπων τὴν μη-
τέρα των προσευχομένην, ἀπετείνεται πρὸς τὴν Ἑλένην ζητοῦσαν
νὰ πλαισιάσῃ τὴν μητέρα των καὶ ἐμποδίζει αὐτὴν λέγων)

Σωκράτ.

Ἡ μήτηρ μας προσεύχεται, Ἑλένη, στάσου 'πίσω
ἂν τελειώσ' τὴν προσευχήν, ἐγὼ θὰ τὴν ζητήσω
ψωμάκι καὶ διὰ τοὺς δύο· μὴ κλαίῃς, στάσου,
[στάσου,
ὅσα κομμάτια θὰ μὲ δώσ', ὅλα θὰ εἶν' δικά σου.

Μήτηρ

(Ἐχουσα τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς αὐτὰ δεικνύει διὰ τῆς χειρὸς καὶ
κλαίουσα λέγει)

— Θεέ μου! νὰ τα! ἤλθανε . . . ψωμί θὰ μὲ ζη-
[τήσουν·
δὲν δύνανται τὰ δυστυχῆ 'ς τὴν πείνα νὰ κρα-
[τήσουν.

Σωκράτ. Μητέρα, ξεπαιζάμε· καὶ κάθε ἐν παιδιάκι

τρεχάτο πάγ' ἔς τὸ σπῆτι του διὰ νὰ πάρ' φω-

κ' ἡμεῖς λοιπὸν ἐρχόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν
[μάκι
'λίγο ψωμάκι, μητέρα μου, διότι δὲν κρατοῦμεν·
ἢ πείνα μᾶς κατέβαλε· πρὸ πάντων δὲ μητέρα,
τὴν ἀδελφή, καὶ βασταχτὴν τὴν ἔφερα ἄω πέρα.
'Αλλὰ ἐνώ τὴν ἔφερα, κάτω ἔς τὴν ἔξω θύρα
μᾶς ἔτυχεν ὁ Δήμαρχος· καὶ μ' ἔρωτᾷ· ἡ χήρα
τοῦ μακαρίτου Ἀντωνιοῦ μὲ σᾶς τὰ δυὸ παι-

[διὰ της
'ς αὐτὸ τὸ σπῆτι κάθετα; καὶ πῶς ἔστα ποδία της
ἡ ἀδελφή σου δὲν πατεῖ καλά, γερά, ὡς πρέπει;
τὰ μάτια μήπως τὴν πονοῦν, μὲ φαίνεται, δὲν
βλέπει.

— Ἡ πείνα τὴν ἐζάλισε καὶ θαμβώσε τὸ φῶς της,
Κύριε, τ' ἀπεκρίθηκα· κ' ἐγὼ μὰ ἀδελφός της
καὶ τὴν βαστώ, ὡς βλέπετε, διὰ νὰ μὴ σκον-
[τάψη.

'Αμέσως τότε, μητέρα μου, τοῦ ἦλθε γιὰ νὰ κλάψη·
ἔθεν τρεχάτος ἔφυγεν ... ἡμεῖς δ' ἐδῶ πρὸ τῆς
ῶρας, ὦ μητερ, ἦλθαμε ψωμί γιὰ νὰ μᾶς δώσης.

'Απεστ. (Κρατῶν κἀνιστρον περιέχον τροφίμα καὶ κεκαλυμμένον διὰ λευκοῦ
λινοῦ ὑφάσματος, παρουσιάζεται αἴφνης καὶ κρούει τὴν θύραν λέγων)·

— Τοῦ μακαρίτου Ἀντωνιοῦ ἡ χήρα πάνω εἶναι ;
Μήτηρ Ἡ θύρα κρούει, τέκνα μου, κυτάξετε τίς εἶναι ;
'Απεστ. Ὁ Δήμαρχος μὲ ἔστειλε, κυρία, νὰ σᾶς φέρω
τοῦτο ἐδῶ τὸ κἀνιστρον καὶ νὰ σᾶς τὸ προσφέρω.
λάβετο· ἔχει τροφίμα· ψωμί, αὐγά, τυρί,
καὶ διατήρησ' τὰ παιδιὰ σ' ὡς αὔριον πρωτ·
ἀπ' αὔριον δὲ κ' ἔπειτα, μὲ εἶπε, θὰ φροντίσῃ
ἄλλους οἰκογενειακῶς νὰ σᾶς ἴποκαταστήσῃ.
— Εἷς πλούσιος ἀνέλαβε μὲ σύστασιν αὐτοῦ

ἵνα διατηρῆ ὑμᾶς· διότ' αὐτὸς παντοῦ,
ὄπου πτωχὸς καὶ ὄρφανὸς στενάζει ἐν πτωχείᾳ,
προφθάνει καὶ τὸν βοηθεῖ.

Μήτηρ

Τί ἔργα καλά, θεῖα!

Ἄδυνατῶ νὰ ἐκφρασθῶ, κάλ' ἄνθρωπε, πλὴν ὅμως
ἔς τὸν κύριόν μας Δήμαρχον ὁμίλησον συντόμως
ἐκ μέρους μου, καὶ πῆτέ τον μεγάλην εὐφροσύνην
ἔστην χεῖρα καὶ τὰ ὄρφανὰ μὲ τέτοιαν καλοσύνην
ἐποίησε· καὶ εὐπειθῆς δούλη του ταπεινὴ
ἢ οἰκογένει' Ἀντωνιοῦ τῶ εἶν' παντοτεινὴ.

Ἄπεστ.

Κυρία, χαῖρε, κ' ἔννοια σου· ὅλα θὰ τοῦ τὰ εἶπω
τὸν κύριόν μου Δήμαρχον· ἀπὸ καλὸν δὲν λείπω.

(ἀναχωρεῖ)

Μήτηρ

Σ' εὐχαριστῶ· πλὴν, τέκνα μου, τὸν πάντων
[παντεπόπτην,

ὅστις ἐπέβλεψ' ἐφ' ἡμῶν καὶ τὸν ἀγαθοδότην,
εὐχαριστήσωμεν καιρῶν προσωπῶν καὶ καρδίᾳ
καὶ δεηθῶμεν ἐκ ψυχῆς ἀθῶά μου παιδιὰ.

(Καὶ οἱ τρεῖς γονεῖς καὶ ὑψούντες τὰς χεῖρας δέονται)

Θεέ! Δημάρχου τοῦ καλοῦ νὰ στείλῃς εὐλογίαν,
κ' ἐκεῖνου τοῦ πλουσίου δὲ τὴν γενναιοδωρίαν
νὰ ἀνταμείβῃς κ' εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ζωὴν τὴν

[ἄλλην·

καὶ εὐφροσύνην ἔς τὴν ψυχὴν τ' νὰ ἐνσταλάξῃ

[μεγάλην·

τοῦ δὲ συζύγου μου κ' ὑμῶν πατρὸς τοῦ μακα-

[ρίτου,

ὦ τέκνα, ἢ συζυγικὴ ψυχὴ κ' ἢ πατρικὴ του
ἄς προστατεύῃ ὅλους μας Θεῶ παρισταμένη,
καὶ δι' ἡμᾶς ἐπίβλεψιν Αὐτοῦ ἐκδεχομένη.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

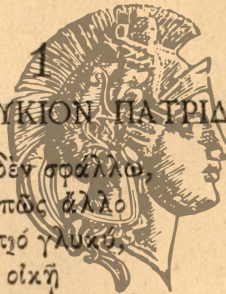
ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΙΝΑ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ.

ΟΥΔΕΝ ΓΛΥΚΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Νομίζω δὲν σφάλλω,
ἂν εἶπω πῶς ἄλλο
δὲν εἶν' πρὸ γλυκῆς,
παρὰ νὰ οἰκῇ
κανεὶς ἔς τὴν πατρίδα·
καὶ τοῦτο τὸ εἶδα
νὰ λέγ' ποιητῆς
πολὺ διαπρεπῆς.

Πρὸς δέ, εἰπ' αὐτός,
οἰκίας πατρὸς
καπνὸς συγκινεῖ,
εὐθύς ὡς φανῇ,
μακρόθεν ποθέν,
δίστ' εἶν' δεθὲν

σημεῖον εὐθύς,
πῶς ἦλθεν ἐγγύς.

Ὁ ζῶν ἐν τῇ ξένη
καὶ πλέον δὲν μὲν
ἔς αὐτὸν δισταγμός,
ὁ δὲ ἀσπασμός
οἰκείων καλεῖ,
καὶ τὸν προσκαλεῖ,
νὰ τρέξῃ ταχύς,
νὰ ἔλθῃ εὐθύς.

ᾠ! πόση χαρά!

Θεέ μου, πτερὰ
ἔς τοὺς πόδας σου θάς,
κ' ἐγὼ πεταχτός
ν' ἀφήσω τὰ ξένα,
δὲν εἶναι γλιμμένα
ἔς τὴν πατρίδα ὁ εὐθύς
νὰ ἔλθω ταχύς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

2

Ο ΠΑΤΗΡ.

Ὅπως τὸ πουλάκι τρέφει τὰ μικρά του,
ἔτσι ὁ πατέρας τρέφει τὰ παιδιά του·
τρέχει, σκάπτει ἔς τοὺς ἀγρούς, σκάπτει εἰς ἀμπέλια,
κόπον δὲν αἰσθάνεται, ἔχει ἐπιμέλεια.

Τὸ βράδυ ὅταν ἔρχηται πάντοτε καὶ πρῶτα
κάθετα, σφογγίζει τὸν πολὺν ἰδρῶτα.

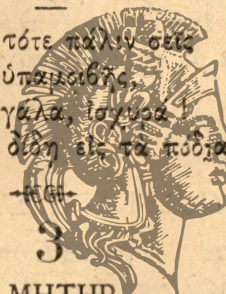
Ἐπειτα κυκλώνεται ἀπὸ τὰ παιδιὰ του,
ἓνα πέρνει, ἄλλ' ἀφίν' ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ του.

Τὰ ῥωτᾷ μήπως πεινοῦν, διότι οὗτος πρέπει
ἄρτον νὰ τὰ δώσῃ· αὐτὸς τὰ ἐπιβλέπει.
Ἄν δὲν ἔχουν πάλιν ὅπως τὰ πτηνὰ
ἔνδυμα, τὰ ἐνδύει αὐτὸς παντοτεινά.

Βλέπετε, παιδιὰ ; ὁ πολὺς ἰδρῶς
διὰ σᾶς καὶ μόνον τρέχει τοῦ πατρός.
Εὐγνώμονα νὰ ἦσθε πρέπει τὸ λοιπὸν
εἰς τοιοῦτον φίλτρον μέγα ! . . . πατρικόν.

Ἢ ὅταν δὲ γηράσῃ, τότε πάλιν σὺ εἰς
νὰ τὸν βοηθῆτε ἐξ ὑπακοῆς,
διότι τότε θᾶσθε μεγάλα ἰσχυρὰ
καὶ ἡ πρώτη θὰ σᾶς δάσῃ εἰς τὰ πόδια σας πτερά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

3
Η ΜΗΤΗΡ.

Ἢ ὅταν τὸ παιδί κοιμᾶται,
τότ' ἀκούουν τὴν μητέρα
ψάλλουσαν οἱ διαβάται
καὶ πληροῦσαν τὸν αἰθέρα,
μὲ φωνὰς γλυκὰς, καλὰς,
διὰ καρδίας ἀπαλὰς.

Ψάλλουσα δ' ἡ μήτηρ κράζει,
παιδί μου, δὲν φοβοῦμαι κόπους·
διότι ὅσους δοκιμάζει
διὰ σέ, εὐρίσκει τρόπους

δλους νὰ τοὺς ὑποφέρῃ
ἢ μήτηρ σου! καὶ λίαν χαίρει.

“Ὅταν διὰ σὲ δουλεύῃ
ἡμέρας νύκτας ὀλοκλήρους,
εὐχαριστεῖται νὰ σ’ ἐποπτεύῃ,
κι’ ἄς ἔχῃ αὐτὴ κόπους ἀπείρους·
διότι τότε χαίρ’ ἡ ψυχὴ της,
ὅταν δουλεύῃ γιὰ τὸ παιδί της.

Πρὸς τούτοις ψάλλει γλυκά, γλυκά,
ὦ! θὰ σὲ ἴδω, μικρὲ υἱέ μου,
ἀφοῦ εἶσ’ εὐμορφος φυσικά,
νὰ γείνης μέγας! . . ὦ ἄγγελέ μου!
κ’ ἐπειδὴ θάμαι πλέον γρηά,
θὰ μὲ στηρίξῃς αὐτὸτε πριά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Υἱέ, ἂν θέλῃς ν’ ἀγαπάσαι ὑπὸ σύμπαντος τοῦ κόσμου,
μὴ ἀναφέρῃς λόγον ξένον, ἢ ἴδικός του, ἢ ἴδικός μου
εἶναι οὗτος, καὶ ἐλέχθη ὑφ’ ἡμῶν καὶ ὠμιλήθη·
μηδ’ ὀμιλεῖ ὅ,τι εἶδες εἰς ἕκαστον νὰ ἐποιήθη.
Φεύγουσιν ὅλοι τὸ παιδίον ὅταν εἰς ἄλλους ἀναφέρῃ
ὅσα ἤκουσε νὰ λέγουν δύο ἄλλοι, καὶ τὰ μέρη
αὐτῶν ἔρημα ἀφίνουν· κι’ ἂν δὲν τ’ ἀφήσουν, σιωπῶσιν,
ἐὰν φανῇ κανὲν παιδίον τοιοῦτον ὅταν ὀμιλῶσιν.
Καὶ τὸ μέγιστον, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς
δυσπιστοῦσιν εἰς αὐτό, ὡς κ’ οἱ ἴδιοι γονεῖς.

Κ’ ἐπὶ τέλος τί κερδαίνει ;
καταλιμπάνεται ὑφ’ ὅλων κι’ ὀλομόναχόν του μένει.

5

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Κοσμία κατὰ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν νὰ ᾔηται
ἐκάστη κόρη πρέπει· διότι μόν' ἐκεῖναι
ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχοῦσιν
ὅσαι τὰ δύο αὐτὰ τηροῦσιν.

Εἰς λόγους καὶ εἰς ἔργα νὰ ᾔηται φιλαλήθης,
εἰς ἤθη καὶ εἰς τρόπους νὰ ᾔηται χρηστοῆθης,
ἂν θέλῃ νὰ τιμᾶται
ὑφ' ὄλων, κι' ἀγαπᾶται.

Φιλοπονίαν ν' ἄχῃ, νὰ φεύγῃ ὀκνηρίαν,
εὐγενεστάτους τρόπους καὶ εὐγενῆ καρδίαν
νὰ ἔχῃ· καὶ ἐν πρῆγμα,
εἰς ὅλα ἡ σεμνοσύνη.

Ἐπὶ τὰ ἔργα, κι' εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς νὰ βασιλεύῃ
ἡ ταπεινοφροσύνη αὐτὰ νὰ προστατεύῃ,
ἂν θέλ' νὰ εὐτυχήσῃ
ἐπὶ γῆς, καὶ εὐζωήσῃ.

Ἐπεικῆς νὰ ᾔηται καὶ ἡ φιλάνθρωπία
νὰ τὴν στολίζῃ πρέπει· καὶ ἡ φιλοθεΐα
νὰ εἶν' ὁ ὀδηγός της
κι' ὁ μόνος σύντροφός της.

6

ΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Ἐκάστη κόρη πρέπει τοῦ ράπτειν γνώσεις νάχῃ,
νὰ πλέκῃ, νὰ σαρώνῃ, νὰ μαγειρεύ' μονάχῃ.

τῆς ραπτικῆς δὲ μηχανῆ
νὰ ῥγάζηται καὶ τὸ πανί
νὰ ἔξούρη νὰ ὑφαίνει,
ἔς τὸν ἐργαλειὸ ἄν ἔμβαίνει.

Νὰ ἔξούρη νὰ φυλάττη τὴν τάξιν ἔς τὴν οἰκίαν,
τὴν κόμην νὰ διευθετῆ μόνη καὶ κατ' ἴδιαν·
νὰ γράφη, νὰ μὴ ραθυμῆ,
ν' ἀναγινώσκη, ν' ἀριθμῆ·
νὰ νοσηλεύη ἀσθενεῖς,
νὰ βοηθῆ τοὺς ἐνδεεῖς.

Νὰ ἔξούρη νὰ ὑποδεχθῆ τοὺς φίλους τῶν γονέων,
μὲ πρόσωπον παιδρότατον φίλιαν ἀποπνέον,

ὅταν τοὺς ἐπισκεθῶσι
κ' οἱ γονεῖς δὲν εὐσεβῶσι
κατὰ τὴν οἰκίαν

εἰς τὴν τῶν φίλων παρῴσιαν.

Τὰς γνώσεις ταύτας ἔχουσα, μὴ κὸρ' ἄς εἶν' βεβαία
θὰ εὐτυχῆσῃ, καὶ θὰ εἶν' ἔργον ἐπαινετέα,
μεταξὺ τῶν θμελικῶν
καὶ ἐπισημοτάτων οἰκων·
θὰ εἶναι δὲ καὶ ζηλευτὴ
καὶ κόρη λίαν λατρευτὴ.

—❦—

7

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ.

Ὅστις εἶναι καὶ ὑπάρχει τοῦ αὐτοῦ πατρὸς
τέκνον, καὶ ἐξ ἄλλου γόνου τῆς αὐτῆς μητρὸς,
ἐκεῖνος εἶναι ἀδελφός,
δὲν θέλει πλέον ἄλλο φῶς.

Τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἔθεν οἱ δεσμοὶ
ἄς σὲ συνέχωσι μ' αὐτόν, καὶ οἱ λογισμοὶ
συγγενείας καὶ φιλίας,
συνεργοὶ τῆς εὐτυχίας,

ἄς κατέχωσιν ὑμᾶς πάντοτε λοιπόν·
καὶ τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἔχοντες κοινὸν
ἄσυλόν εἰρηνικὸν
καὶ συγγενικόν,

ζῆτε καὶ εὐδαιμονεῖτε καὶ ἀδελφικά
ἔχετε τὰ ὅλα· ὅσα πατρικά
ὀνομάζονται ἐν γένει·
τοῦτο ἀδελφοὺς εὐφραίνει.

Πλὴν ἐὰν καὶ χωρισθῆτε εἰς στάδια ξεχωριστὰ
τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου, πάλιν ὅλα σας σωστὰ
ἀδελφῶν γὰρ νὰ ἐκτελέητε,
καὶ εἰς τὸν ἄλλον νὰ βοηθήτε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

8

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΕΙΛΙΚΡΙΝΟΥΣ.

Ἡ γλῶσσα τοῦ εἰλικρινοῦς εἶναι ἐρριζωμένη,
βαθέως 'ς τὴν καρδίαν του· κ' εἶν' ἀφωσιωμένη
'ς τὰ τῆς ἀληθείας κάλλη,
κ' εἰς τοὺς λόγους τῆς δὲν σφάλλει!
Αὕτη ὅ,τι καὶ ἂν εἶπη, τὸ ἀκολουθεῖ ἡ πράξις,
ἡ μεγίστη σταθερότης κ' ἡ τὸ πᾶν κοσμοῦσα τάξις.
εἰς αὐτὴν τὸ δόλιόν τῆς,
οὔτε τὸ ἐπίπλαστόν τῆς
δύνατ' ἡ ὑποκρισία νὰ ἐνσπεύρη κ' ἐμφυτεύσῃ·
διότ' ἡ εἰλικρίνεια θὰ τὰ περικλαδεύσῃ

δι' αὐτῆς τῆς ἀληθείας,
καὶ τῆς σταθερᾶς καρδίας.

Ὅταν παρουσιάζεται ψεῦδος ἢ πονηρία,
ἡ γλῶσσα τοῦ εἰλικρινοῦς λέγει ἐν παρρησίᾳ
τὴν ἀλήθειαν γυμνήν,
καθαράν εἰλικρινῆ.

Τὸ ἔργον μετὰ σκέψεως ὠρίμου ἐφαρμόζουσα,
ἔς τοὺς λόγους δὲ σαφήνειαν μεγάλην διασώζουσα,
δίδει εἰς φίλους συμβουλήν
καλήν, καὶ μίαν ἔχ' βουλήν.

πῶς νὰ φυλάξῃ σταθερῶς πᾶν ὅ,τι ὑπεσχέθη
ἡ γλῶσσα τοῦ εἰλικρινοῦς ἢ τί πάλιν ἀφέθη
ἐκ τῆς ὅλης ἀληθείας,
ὅπως τὸ αἴτιον ἐκ ὅλης καρδίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

9
Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

(Ἴδε διάλογον τέταρτον).

Ἡ οἰκονομία εἶναι ἀπαραίτητος ἐν γένει
ἔς τὰς κοινωνικὰς μας τάξεις, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ γένη
ἐν καθήκον καὶ αὐτῇ, ἵνα μὴ ὁ ταπεινὸς
καὶ πτωχότατος τεχνίτης καταντήσ' ἐλεεινός.
Ἄλλὰ κ' ἡ μετρία τάξις τὴν εὐτυχ' ἀνεξαρτησίαν
χάνει εὐθύς, ἂν δὲν ζητήσῃ εἰς ἅπαντα οἰκονομίαν.
Καὶ ὁ πλούσιος δ' αὐτὸς ἐν πολλῇ σκληρᾷ στερήσῃ
ἐκτίθεται, ὅσάκις θέλει τὴν οἰκονομί' ἀφήσῃ.
ὁ δὲ ἄρχων ἄμαυροῖ τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός του,
ἔταν ἡ οἰκονομία δὲν εἶναι πλέον σύντροφός του.

Πλήν κι' ὁ μέγιστος μονάρχης τοῦ κράτους τὴν εὐήμε-
[ρίαν

διακινδυνεύ' ἀμέσως καὶ λαοῦ τὴν εὐτυχίαν,
ἐὰν μὴ οἰκονομίαν πνέῃ ἐκ τοῦ νεύματός του,
πρὸς δὲ χάνει καὶ τὴν λάμψιν παρευθὺς τοῦ στέμμα-
[τός του.

10

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Μικρὰ παιδιὰ μὲ προσοχὴν
εἰς τὸν Θεὸν τὴν προσευχὴν,
ὅστις τὸ πᾶν δεσπόζει,
νὰ κάμνητε ἀμύσει.

Εὐχαριστεῖτέ τον πολὺ
ὅπου σᾶς ἔδωκε καλὴν
μητέρα· νὰ ἀναπληροῖ
αὐτόν, καὶ νὰ ἰατρῆθῃ
ὑμᾶς· διότι ἔχετε
ἀνάγκην ὅσῳ τρέχετε
τὸ στάδιον τοῦ βίου
τούτου τοῦ ἐπιγείου.

Σᾶς ἔδωκε δὲ πάλιν
πατέρα, καὶ μεγάλην
φροντίδα οὗτος ἔχει,
διὰ νὰ σᾶς συντρέχῃ
εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς,
αἵτινες τόσαι ἐπὶ γῆς
εἶναι καὶ σᾶς κυκλοῦσι,
αὐτὸν δὲ προσκαλοῦσι
πρῶτον προμηθευτὴν τροφῆς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Διὸ καὶ οἱ γονεῖς τροφεῖς
καλοῦνται μ' ἄλλους λόγους,
κατὰ πολλὰ εὐλόγους.

Ἄλλα καὶ ἄνθη πάλιν
μὲ εὐμορφίαν μεγάλην,
τέρψιν ἄλλην ὑμῶν
καλὴν τῶν ὀφθαλμῶν,

σᾶς ἔδωκε, παιδιὰ·
γὰ νᾶχουν δ' εὐωδιά,
ἔδωκε τὸν φλογώδη
ἥλιον, ἔν' εὐώδη
κάμνη καὶ καθιστᾶ,
πρὸς δὲ χρωματιστά.

Μὴ λησμονήτε δ' ὅτι
φροντὶς αὐτοῦ ἡ πρόση
εἶναι γὰρ εὐλογία
παιδῶν τοῦ ὀρθολογεῖ
Αὐτόν· καὶ κάμνει προσευχὴν
μὲ φόβον καὶ μὲ προσοχὴν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΑΣΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΕΛΕΤΑΣ.

→00←

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Πρὸς Σε τὸν Ὑψιστον Θεὸν ἀνήκει ἡ λατρεία,
ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐχαριστία.
Πρὸς Σε μόνον εὐπειθεία, τὸν Ὑψιστον τῶν ὄλων,
ὑπόκλισις, ὑποταγὴ τελεῖται ἄνευ δόλων.

ὦ πανάγαθε, ἀνήκει,
καὶ κατὰ πολλὰ προσήκει,
ὑφ' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν σου
ὄντων, καὶ οὐτιδανῶν σου.

Οὐδὲν ὑπάρχ' ἀβέβαιον, Θεέ, 'ς τὴν πρόγνωσίν σου.
Οὐδὲν τυχαῖον γίνεται εἰς τὴν προνόησίν σου.
Παντοῦ τὰ ἔργα σ' θαυμαστά, τὰ κρίματα δὲ πάλιν
οὐδόλως ἐξιχνιαστά· διὸ κ' ἡμεῖς μεγάλην
εἰς τὴν παντοδυναμίαν
Σοῦ κ' ὑψίστην πανσοφίαν
ταπεινότητα κρατοῦμεν,
καὶ ὑποταγὴν τηροῦμεν.

Σὺ ὢν ἀπάντων Κύριος καὶ ὑπατος δεσπότης,
Σὺ δίκαιον καὶ ἀδικον βλέπων ὡς παντεπόπτης,
δικάσεις ὡς ἀδέκαστος κριτής, καὶ ἀποδώσεις
ἐκάστω, ὡς τὰ ἔργα του ζητοῦσι, κ' ἐκπληρώσεις
ἀμοιβὴν ὀφειλομένην
αἰωνίως τηρουμένην,
εἰς καιροὺς καλοὺς εὐθέτους
γὰρ δικαίους κ' ἐναρέτους.

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΣ.

1

Τῆς Ἐκκλησίας ἡ σωτήρ, διὰ τῶν λειτουργῶν της,
εἰς ἑορτὴν μᾶς προσκαλεῖται τοῦν Ἱεραρχῶν της,
προσθηρῶν ἀγλαῶν της.

Ὅστινες εἰς λιμένα τῆς χάριτος της αὐτῆς
ᾠδήγησαν προθύμως ἐν τῷ δεινῷ καιρῷ.

Ἔθεν πρῶτον φύλαττε
δι' εὐχῶν αὐτῶν, Θεέ,
αὐτὸν τὸν ἱεράρχην μας,
καὶ τὸν ποιμενάρχην μας.

Δεύτερον φύλαττε ἡμῶν τοὺς γονεῖς,
ἐφόρους διδασκάλους καὶ ὁμοεθνεῖς.

2

Φωστῆρες ὄντως παμφαεῖς τῆς Ἐκκλησίας στῦλοι,
ὑπῆρξαν, καὶ ὡς τερνευταὶ τοῦ λόγου των τῇ σμίλει,
ἅσα παρέχ' ἡ ὕλη,
ἐκκόπτοντες ἀπ' τὰς ψυχὰς λαοῦ χριστιανικοῦ,
ἐπρόσθετον πνευματικὸν ἀντὶ τοῦ ὕλικου.

ὕμῶν δεόμεθα καὶ νῦν,
τὴν ἀδύνατον φωνὴν
ἀκούσαντες, θελήσατε
τὸν νοῦν μας νὰ φωτίσητε,
καὶ τοὺς τῶν σχολείων ἡμῶν ἰδρυτάς
ὄντως νὰ καταστήσητε γραμμάτων ἐραστάς.

3

Ἄλλὰ τί λέγομεν; ὑμᾶς ἔχουσ' αὐτῶν προστάτας,
ὄλ' αἱ σχολαί μας ἔπειτα τοιοῦτους ἐπιστάτας,
παιδείας παραστάτας,
ἐλπίδας λίαν ἀγαθὰς θὰ τρέφουσ' ἐπὶ ἐξῆς,
καὶ γλυκυτάτους τοὺς καρπὸς ὀφείλονται κ' εὐτυχεῖς.

διὸ φρουρήσατε κ' ὑμεῖς
ὦ φωστῆρες, παιδαγωγοί,
τῶν ἐντίμων ἰδρυτῶν
αὐτῶν καὶ ἐπιμελητῶν.

ἡμεῖς δὲ τὸ ζήτησαν μὴ σφραγίσθαι,
κράζωμεν ζήτησαν ὄλ' οἱ χριστιανοί.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΩΔΗ ΠΑΙΔΩΝ ΕΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΣΧΟΛΗΣ.

1

Τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα λαμπρὰ
ἀνατείλασα σήμερον πάλιν,
συναθροίζει τοὺς παῖδας ἡμᾶς
ἡ πατρὶς μὲ χαρὰν τῆς μεγάλης.

2

Συναθροίζει τῷ ὄντι ἡμᾶς
ἡ πατρὶς καὶ ζητεῖ ἐν ἐκτάσει,

ἵνα ἔλους ἡμᾶς μετὰ χαρὰν
ὡσάν μήτηρ καλὴ ἐξετάσῃ.

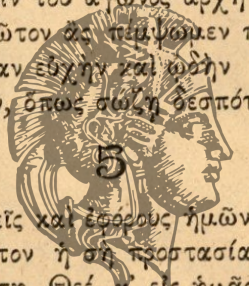
3

Διὸ σπεύσατε, συμμαθηταί,
σπεύσατ' ἔλοι προθύμως μετὰ θάρρος,
ἵνα δείξωμεν ὅτι καὶ ἡμᾶς
τῆς παιδείας φωτίζει ὁ φάρος.

4

Ἄλλὰ πρὶν τοῦ ἀγῶνος ἀρχὴν
γεῖνη, πρῶτον ἄς πεισώμεν πρώτην
φωνὴν μίαν εὐχὴν καὶ ᾠδὴν
πρὸς Θεόν, ὅπως σώζῃ δεσπότην.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

5

ΑΘΗΝΩΝ

Τοὺς γονεῖς καὶ ἐπαυροὺς ἡμῶν
μετὰ τοῦτον ἢ σὲ προστασία
ἄς φυλάττῃ, Θεεῖ, καὶ εἰς ἡμᾶς
δίδοι θάρρος ἵνα παρρησία

6

δῶμεν λόγον καὶ δείξωμεν τί
ἐδιδάχθημεν πάλιν ἐφέτος,
καὶ εὐχηθῶσιν οἱ πάντες ἡμῶν
καὶ εἰς ἀνώτερα τοῦπιόν ἔτος.

ΩΔΗ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑ
ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΝ ΣΧΟΛΗΝ.

1

Ὡς εὖ παρέστης, δέσποτα,
τὴν ἄφιξίν σου πάντα
τὰ τέκνα σου μετὰ χαρᾶς
ἐκδέχονται καὶ σπάντα
ἐνώπιόν Σου εὐλαβῶς
μὲ χεῖρας ἑσταυρωμένας,
ζητοῦσιν εὐλογίας Σου,
θεῖβεν στελλομένας.

2

ἌΚΑΔΗΜΙΑ
Ὁθην ἐπιδαφιλαῦσον
αὐτὰς ἐν ἀφθονίᾳ
ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν,
καὶ ὡς ποτε παιδία
ὁ ὑψιστος ἀρχιερεὺς
ἠύλογησε καὶ εἶπε,
«ἡ βασιλεία οὐρανῶν
αὐτῶν ἐστι», μὴ λείπε.

3

Ἐκφέρωντῶρα τὰ αὐτὰ
θεόλεκτα καὶ θεῖα
ρήματα, κράτυνον ἡμᾶς,
τ' ἀνίσχυρα παιδία,
Εἰς ἔργα χριστιανικά
εἰς πράξεις, καὶ εἰς λόγους

ΑΘΗΝΩΝ

Δαυὶδ τοῦ θεοῦ μελωδοῦ,
κατὰ πολλὰ εὐλόγους.

4

Ὅστις « παιδείας δράξασθε »
κράζει μεγαλῶνως,
διὰ τῆς θείας του φωνῆς.
Διὸ κ' ἡμεῖς συμφῶνως
τῷ θεῷ πνεύματι αὐτοῦ
βαδίζοντες, ζητοῦμεν
καὶ τὴν ἐκ Σοῦ ἐνίσχυσιν·
λίαν δ' ἐκλιπαροῦμεν.

5

Θεὸν τὸν πάντων Ἰφίστον,
Θεὸν τὸν πάνσεποπτην,
ἵνα φυλάττῃ εἰς πολλὰ,
πλεῖστ' ἔτη τὸν δεσπότην.
Ἴνα χαρίζεται Αὐτῷ
ὑγίαν τὴν ἀρίστην,
ὑγίαν ἀμετάπτωτον,
ὑγίαν τὴν καλλίστην.

ἌΣΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Α. Μ. ΤΟΝ ΣΟΥΛΤΑΝΟΝ
ΧΑΜΙΤ ΤΟΝ Β΄.

1

Θεέ, σκέπε τὸν ἄνακτ' ἡμῶν,
σκέπε, φύλαττε, σῶζε καὶ τήρει·

κ' ἔσαι κραταῖον δυνατὸν
εἰς τὸν θρόνον Αὐτοῦ διατήρει.

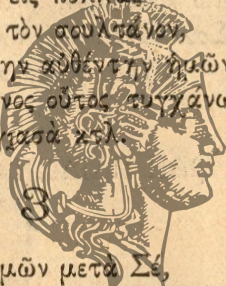
Ἐπιφώνημα.

Πινλέρ γιασά Χαμίτ Σουλτάν
μουδοῦ σανά τζούμλε τζιχάν,
μουδοῦ σανά τζούμλε τζιχάν
πινλέρ γιασά Χαμίτ Σουλτάν.

2

Διατήρει, Θεέ, εἰς πολλὰς
περιόδους ἐτῶν τὸν σουλτάνον,
Ἄπτοῦλ Χαμίτην ἀθνατην ἡμῶν
διότι εὐσπλαγγος οὗτος τζιχανῶν,
Πινλέρ γιασά κτλ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιβλέπ' ἐφ' ἡμῶν μετὰ Σέ,
Θεέ, καὶ τούτου ἡμεῖς ἐπινεύσει
ζῶμεν ἅπαντες λίαν καλῶς
ἐν τῷ κράτει Αὐτοῦ· καὶ κελεύσει
Πινλέρ γιασά κτλ.

4

Τούτου πάλιν οἱ δοῦλοι τ' ἡμεῖς
ἐκδεχόμεθα πάτριον ὄντως
προστασίαν· διοίκησιν δὲ
λειτουργῶν **Του** καλήν, προσηκόντως.
Πινλέρ γιασά κτλ.

5

Ἐπ' Αὐτοῦ ἡ παιδεία στερρῶς
βαίνει, αὖξει κ' εἰς πρόοδον τρέχει,
καὶ γιγάντειον βῆμα ποιεῖ,
Σουλτὰν Χαμίτην προστάτ' ὅσφ' ἔχει.
Πινλὲρ γιασά κτλ.

6

Τοιαῦτα ὄντως καλὰ κάγαθὰ
ἐκδεχόμενοι τούτου βουλήσει,
ζήτω κράζωμεν ζήτω Θεέ,
ὁ Σουλτάνος, ναί, πλείστ' ἐπ' ἄς ζήση.
Πινλὲρ γιασά κτλ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΤΕΡΑ ΩΔΗ ΠΑΙΔΩΝ ΕΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

1

Χαρῆτε, χαρῆτε, ὦ ἐπιμελεῖς,
πολὺ λυπηθῆτε ὄλ' οἱ ἀμελεῖς.
Τῶν ἐξετάσεων καιρὸς
μᾶς ἦλθε πλέον ὁ λαμπρὸς,
μενέτω πίσ' ὁ ἀμελής,
ἐμπρὸς δ' ὁ ἔπιμελής.

2

Χαρῆτε, χαρῆτε, ἦλθεν ἡ στιγμή,
ἄς λείψουν, παιδία, πλέον δισταγμοί.
μὲ θάρρος τρέξατε ἐμπρὸς,
ἰδοὺ κατάλληλος καιρὸς.

ἰδοὺ ἡμέρα εὐτυχῆς
διὰ ἐπιμελεῖς.

3

Χαρῆτε, χαρῆτε, ὦ συμμαθηταί,
γονεῖς, κηδεμόνες εἰν' ἀχροαταί
ἡμῶν τῶν παίδων σήμερον,
γλυκὺ δὲ ὄμμα ἡμερον,
ρίπτοντες πάντες ἐφ' ἡμῶν
ζητοῦν λογαριασμόν.

4

Χαρῆτε, χαρῆτε, καὶ δοτε εὐθὺς
εὐθύνας τοῦ ἔτους, ἵνα καὶ οἱ γονεῖς
τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῶν
ἐκφράσωσιν ἀναφανδόν,
καὶ εὐχηθῶσιν εἰς ἡμᾶς
σπουδᾶς ἔτι καλᾶς.

—❦—

ἌΣΜΑ ΝΗΠΙΩΝ.

(Ἡ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΧΑΡΑ).

1

Πόσον, πόσον χαρωπὸν
φαιδρὸν καὶ ὄχι σκυθρωπὸν,
πόσον χαρωπὸν
ἔχομεν τὸ πρόσωπον !

2

Ὅταν τὰ καθήκοντα
κάμνωμεν τὰ προσήκοντα,

ὅταν τὰ καθήκοντα,
τὰ εἰς ἡμᾶς ἀνήκοντα,

3

Κάμνωμεν ὅλα κ' εὐπειθῆ
γινώμεθα, καὶ εὐτυχῆ
θεωροῦμεν ἑαυτὰ
διὰ τὰ ἔργα μας αὐτά.

4

Τιμωροῦνται δ' ἀπηνῶς
καὶ ὑποφέρουσι δεινῶς,
τιμωροῦνται ἀπηνῶς
τὰ παῖδιά, καὶ τραυῶς.

5

ὑποφέρουν τ' ἄτακτα,
ἐκεῖνα ὅλα τ' ἀπράκτα,
ὑποφέρουν τ' ἄτακτα
τιμωρήματ' ἄληκτα.

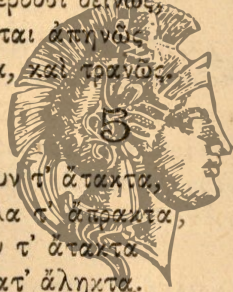
6

Οὐτ' οἱ γονεῖς τὰ συμπαθοῦν,
οἱ δὲ ξένοι τὰ μισοῦν,
καὶ τὰ ξυλοκοποῦν
ὅλοι ὅταν ἄτακτοῦν.

7

Οἱ διδάσκαλοι δ' αὐτοὶ
τὰ τραβοῦν συχνὰ τ' αὐτὶ
καὶ τ' ἀφήνουν νηστικά
τοιαῦτα ἄτακτα παιδιὰ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

8

Πλήν, Θεέ μου, φύλαττε,
μὴ μᾶς εἰπουν, γείνατε
καὶ σεις, ἄτακτα παιδιὰ,
καὶ μᾶς ἀφήσουν νηστικά.

ΑΣΜΑ ΠΑΙΔΩΝ

ψαλλόμενον μετὰ τὴν προσευχὴν.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

1

Ὡ δῶρον ἐπουράνιον,
ὦ θεία προσευχή!
διὰ τῆς σῆς δυναμείας
ὁ κόσμος εὐτυχεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

2

Σὺ ἐν ἀμηχανία μου
κ' ἐν θλίψει καρδιακῇ
διατελών, λυτρώνεις με
καὶ αἴρεις πανοικει

3

λύπας, θλίψεις καὶ βάσανα,
δεινούς περισπασμούς·
Σὺ ἐκδιώκεις τοὺς κακοὺς
κι' ἀθλίους λογισμούς.

4

Σὺ εἶσαι τὸ διάμεσον,
δι' οὗ ἡ ἀνθρωπότης,

συνομιλεῖ με τὸν Θεὸν
κ' ἐκ σοῦ ἡ ἀγιότης,

5

ἐπερχομένη ἐπὶ γῆς,
ἀγνίζει καὶ καθαίρει
τὴν ἀμαρτίαν τῶν θνητῶν,
καὶ χάριν Θεοῦ φέρει.

ΤΕΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΡΙΤΙΜΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΩΝ ΑΞΙΟΤΙΜΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οί ἐν Μέτραις φιλόμουσοι κύριοι καὶ κυρίαί.

Ἐπιμελεία τοῦ κ. Χαραλάμπους Δ. Μετρηνοῦ.

Σώματα.

Πα' κ. Ἀντώνιος Σακελλάριος.	1
Α. Γ. Κάλφογλου.	1
Σ. Α. Παπαδόπουλος.	2
Πανάρετος Δ. Καλτσιδης.	3
Ἄννα Ι. Σινανίδου.	2
Ἄννα Α. Μαργαρίτου.	2
Βασίλειος Γεωργίου.	1
Κ. Α. Κωνσταντινίδης.	2
Βασίλεια Χ. Κλεομένης.	2
Σοφοκλῆς Α. Χρυσαφίδης.	1
Ἀριστοτέλης Βασιλείου.	»
Κωνσταντῖνος Βασιλείου.	»
Κοριακὸς Ἀγγέλου.	»
Δημήτριος Στάμινωφ.	»
Δημήτριος Ἰωάννου.	»
Σ. Δημητριάδης.	»
Ἀριστοτέλης Καβακόπουλος.	»
Κωνσταντῖνος Μ. Στόκος ἐκ Μ. Ρεύματος.	»
Ἰωάννης Σ. Βαφειδης ἐξ Ὑψωμαθίων.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Σώματα.

Χαραλάμπης Δ. Μετρηνός.	4
'Αθ. 'Ι. Βαλασιάδης.	1
Πολύβιος Ελευθερόπουλος.	2
'Αθανάσιος Α. 'Αθανασιάδης.	2
Χρῆστος Δημητρίου.	1
Στέφανος Τριανταφύλλου.	»
Μηνᾶς Χ' Προδρόμου.	»
Μιλτιάδης Παπαδόπουλος ἐξ 'Επιδατῶν	»
Δημήτριος Πέτρου.	»
Κίμων Νικολαΐδης.	»
Θεοκλῆς 'Αναστασίου.	»
Παναγιώτης 'Ιωάννου.	»
Π. Λεονταρίδης.	»
'Αριστοτέλης Θεοφίλου.	»
Εὐλάμπιος Λεονταρίδης.	»
Ν. Χ. Σαβοπούλου.	»
Θεόδουλος Μανουήλ.	»
Γαβριήλ Μ. Γαβριηλίδης.	»
Παναγιώτης Α. Παπαδόπουλος.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Τοῦ ἐν 'Επιδαταῖς 'Αρχιγενείου παρθεναγωγείου
αἱ φιλόμουσοι μαθήτριάι.
Αἱ τελειοδίδαχτοι.

Σώματα.

Δόμνα 'Αδαμαντίου ἐξ 'Ηρακλ. Προποντίδος.	1
Βῆανθία Γερασίμου	1

Σώματα.

Κατίνα Κυριαζή.	1
Ταρσή Χρήστου.	»
Γλυκερία Γρηγορίου.	»
Ἀναστασία Κωνσταντίνου ἑξ Ἐξαστέρου.	»

Τάξις Ε' γυμνασίου.

Σμαραγδὴ Γρηγορίου.	1
Ἀγαθονίκη Ἀντωνίου.	»
Ξανθίππη Φωτίου.	»
Εὐανθία Νικολάου.	»
Χαρίκλεια Ἰωάννου Κωνσταντινίου.	»

Τάξις Δ' γυμνασίου.

Κωκκώνα Μιχαήλ.	1
Ἀθηνᾶ Εὐσταθίου.	»
Αγγελάκη Κ. Ἰωάννου.	»
Σμαρῶ Β. Βείκου.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ ἐν Σηλυβρία φιλόμουσοι κύριοι καὶ κυραὶ.

Ἐπιμελεία τοῦ πανοσ. ἀγ. πρωτοσυγγέλλου κ. Πα' Θεοφίλου.	
Πα" κ. Θεόφιλος Χρυσανθίδης.	1
Νικόλαος Μαργαριτιδάδης.	»
Ἀσπασία Πα' Ἰωάννου.	»
Νικόλαος Α. Παπαδόπουλος.	»
Ἀθανάσιος Χ. Κερανόπουλος.	»
Παναγιώτης Σ. Χατζισόπουλος ἐκ Τσιφλί-Κιοῦ.	»

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. κ. Α. Κωνσταντινίδου.

Δεσ. Σακελλαρίδου.	1
Καλλιόπη Φωτίου.	»

Σώματα.

Κλεονίκη Παπαδοπούλου.	1
Ἀναστασία Σταυρίδου.	»
Πηνελόπη Ἀνδρεάδου.	»

Οἱ ἐν Καρατζᾶ-Κιοῦ φιλόμουσοι κύριοι.

Πα'' Μιχαὴλ Νισύριος.	1
Καλλισθένης Τριανταφυλλίδης,	5
Ἀντώνιος Γεωργίου.	1
Κωνσταντῖνος Θεοδώρου.	»
Ἀναστάσιος Βασιλείου.	»
Μητάκης Ι. ἐκ Στράντζης.	»
Φώτιος Μανουηλίδης.	»
Χριστόδουλος Βασιλείου.	»
Γεώργιος Μέρου Ἀσκωνίτης.	»
Μανολάκης Δημητρίου Γαροχωρίτης.	»
Ἰορδάνης Δημητρίου.	»
Λεμονῆς Ἀναστασίου.	»
Πέτρος Συμεωνίδης.	»
Παναγιώτης Πα'' Γεωργίου ἐκ Τζάντης.	»
Κωνσταντῖνος Θεοδώρου ἐκ Τζορλού.	»
Ἀναστάσιος Κωνσταντίνου ἐκ Στράντζης.	»
Συμεὼν Ἰωάννου.	»
Μιχαὴλ Βασιλείου.	»
Βασίλειος Δημητρίου.	»
Ἀναστάσιος Γεωργίου.	»
Κωνσταντῖνος Σωτηρίου.	»
Ἀθανάσιος Γεωργιάδης δημοδιδάσκαλος.	»
Δημήτριος Γεωργίου.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Σώματα.

'Ανέστης Κωνσταντίνου.	1
'Ανδρέας Χα" Νικολάου.	»
'Αριστοτέλης Νικολάου.	»
'Αλέξιος Νικολαΐδης.	»
'Απόστολος Δημητρίου.	»
Λάμπος Θεοδώρου.	»
Σταμάτιος Εύαγγέλου.	»
Γ. Λεοντόπουλος ἐκ Μακροχωρίου.	3
Κ. 'Αλεξάνδρου δημοδιδάσκαλος.	2
'Απόστολος Δημητρίου.	1
'Απόστολος 'Αθανασίου Τεκτονίδης.	»
Πολυχρόνης Χ. ἀρχιτέκτων ἐκ Βιζύης.	»
Μητακῆς Θ. Κωνσταντινίδης.	»
Σωκράτης Τριανταφυλλίδης.	»
Γεώργιος Βησιλέου.	»
Δημήτριος 'Αλεξάνδρου.	»
Χαρίτων Δημητρίου.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ ἐν Στραντζῆ φιλόμουσοι κύριοι καὶ κυρίαι.

Τῆ εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Χ' Σάββα Κοντίδου, διδασ. αὐτόθι.

'Αννα Ε. Καντόγλου.	1
Κλεάνθη Α. Χα" 'Ιορδανίδου.	»
'Ολυμπιάς Πέτρου 'Αλπάνογλου.	»
Μαριώρα Α. Μαυρομιχάλη	»
Εὐφροσύνη Ν. Βλαδίκη.	»
'Αναστάσιος Ι. Σεϊλόγλου ἐκ Τζόρλου	»
Α. Α. Μητακίδης.	»

Σώματα.

Γ. Χα" Θεοδώρου.	1
Σκαρλάτος Δημητρίου.	»
Φώτιος Οικονομίδης.	»

Οἱ ἐν Τζιφλί-κιοῦ φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Θεοδώρου Θ. Κωνσταντινίδου,
διδασκάλου αὐτόθι.

Πα' κ. Ἀπόστολος ἐκ Καστανεῶν.	1
Μανουὴλ Κυριαζίδης.	»
Μιχαὴλ Ροδάκη.	»
Δημήτριος Παναγιώτου.	»
Σταῦρος Δημητρίου.	»
Παναγιώτης Μανουὴλ.	»
Ἀπόστολος Βασιλείου.	»
Φώτιος Ἀδαμαντίου.	»
Σταμάτιος Γεωργίου.	»
Θεμιστοκλῆς Μιχαήλ.	»
Προκόπιος.	»
Ἀνδρέας Σταματιδάκης.	»
Δ. Σταματιδάκης.	2

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ ἐν Καστανεαῖς φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Χαλαλάμπους Γιαννοπούλου,
διδασκάλου αὐτόθι.

Ἀχιλλεὺς Χρήστου ἐκ Δελλιωῶν.	1
Χαλαλάμπης Ἰωάννου δημοδιδάσκαλος.	»
Ζαφείριος Σ. Ἀναγνωστίδης.	»
Φώτιος Ἰωάννου.	»

Σώματα.

Σοφοκλῆς Ἰωάννου.	1
Δ. Κασσιγόνης.	»
Θεόδωρος Σταύρου.	»
Γεράσιμος ἱερομόναχος.	»

Οἱ ἐν Φαναρίῳ Σηλυβρίας φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Σπύρου Παναγιώτου.

Πα" Κωνσταντῖος Πα" Πουλίδης.	1
Παπᾶ Ἀντώνιος.	»
Παπᾶ Λεωνίδας Κωνσταντινίδης.	»
Σπύρος Παναγιώτου.	»
Μελπομένη Μαρκοπούλου.	»
Νικόλαος Παναγιώτου.	»
Ἀθανάσιος Νικολ. Ντογκίδης ἐκ Δρυϊνῆς Ἡπείρου.	»
Σταῦρος Στογιάννου.	»
Ἀθανάσιος Ἀποστόλου.	1
Ἀγγελάκης Μαχάλης.	»
Ἐπιμελεία κ. Ἀχιλλέως Η. Κοντίδου, διδασκάλου αὐτόθι.	

Ἀχιλλεὺς Ἡλιοῦ Κοντίδης.	1
Γεράσιμος Ι. Μακρίδης.	»
Κωνσταντῖνος Σαπαρίδης.	»
Δικμαντάκης Καρλίδης.	»
Ἀναγνώστης Στογιάννου.	»
Ὀδυσσεὺς Εὐλαμπιάδης.	»
Ἀναστάσιος Γεωργίου.	»
Ἀναγνώστης Γεωργίου.	»
Δημήτριος Παναγιώτου.	»
Πασχάλης Χ Βαρεῦς.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Σώματα.

Μελπομένη Ε. Ματσκοπούλου, ἐκ Νικομηδείας.	1
Εὐλάμπιος Χρ. Μυλακόπουλος ἐξ Ἐξαστέρου.	»
Ἀναστάσιος Γ. Γεμεντζόπουλος ἐξ Ἐξαστέρου.	»
Θεόδωρος Α. Γαβριηλίδης ἐκ Σαφραμπόλεως:	»
Νικόλαος Παναγιώτου.	»
Γκιούλης Χα' Σάββα.	»

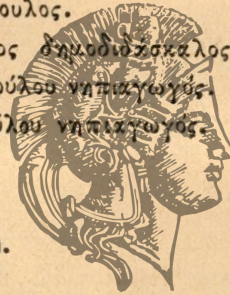
Οἱ ἐν Καλλικρατεία φιλόμουσοι κύριοι.

Ἐπιμελεία Κ. Χαραλάμπους Δ. Μετρηνοῦ.

Ν. Αὐγερινός.	1
Μανουήλ Α. Παπαδόπουλος.	»
Ἀπόστολος Ψαρόπουλος δημοδιδάσκαλος.	»
Παρασκευὴ Α. Ψαροπούλου νηπιαγωγός.	»
Καλλιόπη Α. Ψαροπούλου νηπιαγωγός.	»
Σόφκας Θεοδώρου.	»
Διονύσιος Παναγῆ.	»
Κωνσταντῆς Διαμαντῆ.	»
Γεώργιος Ἀνδρικήκης.	»
Εἰρήνη Γεωργίου Κανάκογλου.	»
Ἀπόστολος Ἀγγέλου Βαρελοποιός:	»
Δημήτρος Στεργίου.	»
Θεμιστοκλῆς Σκουλίδης ἐκ Μ. Τζεκιμετζέ.	»
Ἀπόστολος Θεοδώρου Θωμαΐδης.	»
Μαριώρα Α. Περάτου.	»
Ἡλίας Σ. Χατζόπουλος, διδάσκ. Δημοκρανίων.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ ἐν Μ. Τσεκμετζέ φιλόμουσοι κύριοι.

Ἐπιμελεία τοῦ κ. Κωνστ. Ἀγγέλου, διδασκ. αὐτόθι.

Σώματα.

Αἰδεσιμ. Πα' κ. Χρυσόστομος, ἐπίτρ. ἁγ. Μετρῶν.	1
Κωνσταντῖνος Ἀγγέλου ἐκ Μετρῶν.	4
Ἀπόστολος Ἰωαννίδης διδάσκαλος.	1
Ἰωάννης Κηρακλήτζης Χίος.	»
Κωνσταντῖνος Τριανταφύλλου	»
Ἀναστάσιος Δημητριάδης.	»
Σοφοκλῆς Ζ. Λογοθετίδης.	»
Μαυρουδῆς Κωνσταντινίδης.	»
Κωνσταντῖνος Θεοφάνογλου.	»
Βασίλειος Χουρμουζιάδης.	»
Γεώργιος Α. Λογοθετίδης.	»
Γεώργιος Σκουλίδης.	»
Περικλῆς Η. Τσακλόπουλος.	»
Εὐστράτιος οἰνοπνευματοποιὸς Χίος.	»
Παναγιώτης Πεχλεβάνης.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ ἐν Ἀκ Ἀλανίφ φιλόμουσοι κύριοι.

Συμεὼν Λασκίδης.	1
Ἀπόστολος Ματθαίου.	»
Θεοδόσιος Παπαδόπουλος.	»

Οἱ ἐν Μιχαλητσίφ φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι Κωνσταντίνου Β. Κουμάρογλου.

Παπᾶ κ. Χριστόδουλος,	1
Κωνσταντῖνος Β. Κουμάρογλου.	»
Σωτήριος Δ. κυρεύς.	»

Σώματα.

Ἰωάννης Α. ψάλτης.	ι
Ἰωάννης Κουτζούκ Μήτογλου.	»
Ἀθανάσιος Τσαούσης.	»
Δ. Μωυσόγλου.	»
Θ. Μωυσόγλου.	»
Ι. Σουλουκτσόγλους.	»
Ν. Καρακιοζογλους.	»
Σ. Ούλμούσογλους.	»

→Θ←

Οἱ ἐν Δελλιώναις φιλόμουσοι κύριοι.

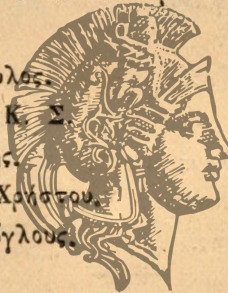
Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θεοδώρου Δ. Ξένου, διδασκ. αὐτόθι.

Θεόδωρος Δ. Ξένος.	ι
Μανουὴλ Παπαδόπουλος.	»
Ἄριστος ἄνωνύμου Κ. Σ.	»
Κωστής Δημητριάδης.	»
Ἀριστείδης Γ. Χ' Χρίστου.	»
Σταῦρος Β. Κουχτσόγλους.	»
Π. Κουχτσόγλους.	»
Δοξάκης Βαλασιδης.	»
Γεράσιμος Σ. Πατένταλης.	»
Νικόλαος Κ. Καλφόπουλος.	»
Γεώργιος Σαραντίδης.	»
Σταῦρος Ἀποστολίδης.	»
Νήλιος Γιοβάννη Μαυροβούνιος.	»

Αἱ φιλόμουσοι κυρίαί.

Σεβαστή Θ. Ξένου Ἐξαστερινή.	»
Μινέρβα Ἰωάννου.	»
Ἄννα Δ. Μαυρομμάτη.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Σώματα.

Κασσάνδρα Γ. Χ' Χρήστου.	1
Πηνελόπη Θ. Ξένου.	»
'Αναστασία 'Αγγέλου.	»
Ζωή 'Αγγέλου.	»
Κασσιανή 'Ιωσήφ.	»
Χαριτώ Δημητρίου.	»
'Αναστασία Παγχαρή.	»

'Ετέρα φιλική επίμελεια.

'Οδυσσεύς Δ. Μαίστρογλους.	1
'Απόστολος Φωτιάδης.	»
N. Ναλπανάκη.	»
M. A. Κεχαγιόγλους.	»
Ευθύμιος X. Βαλάσογλους.	»
Περικλής X. Βαλάσογλους.	»
Ιωάννης Κουρλάκη.	»
Ευστράτιος Κουρλάκη.	»
'Απόστολος Κουρλάκη.	»
Ευστράτιος Π. Παλαμουτίδης.	»
'Ηρακλής Δημητρίου.	»
Παπᾶ 'Αθανάσιος Νεοχωρίτης.	»
Θεολόγος 'Αποστόλου.	»
Ευστράτιος Γεωργίου.	»
'Αναστάσιος Θεοφίλου.	»
Παγχαρή Κυριακού.	»
'Αχιλλεύς I. Παναγιώτογλου.	»
Κοκόλης 'Ανδρόνογλου ἐκ Στράντζας.	»
'Αναστάσιος Κ. Σταμούλης ἐκ Σηλυβρίας.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΠΡΟΣΙΩΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ